

NATSUME
SOSEKI

NGÀY 210

Tiểu thuyết
Lam Anh dịch

vh

Nhà xuất bản Văn học

Nhà xuất bản Văn học

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

NATSUME SOSEKI

NGÀY 210

NATSUME SOSEKI

NATSUME
SOSEKI

NGÀY 210

NGÀY 210

Tiểu thuyết
Lam Anh dịch

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

NATSUME SOSEKI

NGÀY 210

Tiểu thuyết
Lam Anh dịch

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

NGÀY 210

Natsume Soseki

Bản tiếng Việt © 2016 Công ty Sách Phương Nam & Lam Anh

Dịch từ nguyên tác tiếng Nhật 二百十日(Nihyaku-Toka),

in trong Natsume Soseki toàn tập夏目漱石全集. Xuất bản năm
1906.

Mọi sao chép, trích dẫn phải có sự đồng ý bằng văn bản của dịch giả

và công ty Sách Phương Nam

NGÀY 210

Núi lửa và bão tố

Ngày 210 (Nihyaku Toka) là một tiểu thuyết ngắn độc đáo của văn hào Natsume Soseki (1867 – 1916), ra mắt ở Nhật Bản vào năm 1906.

Tiểu thuyết thể nghiệm một lối kể chuyện qua hình thức đối đáp kéo dài giữa hai chàng thanh niên khác nhau về tính cách là Kei và Roku khi họ cố sức leo lên đỉnh Aso đang rên rỉ như muốn bùng nổ phun trào dung nham. Và họ phải đối mặt với ngày 210, theo âm lịch là ngày bão tố. Những trường đoạn đối đáp của họ không chỉ thể hiện không khí căng thẳng khốc liệt của thiên nhiên vào ngày núi lửa và bão tố hoành hành mà còn cho thấy những xung đột xã hội gay gắt âm u.

Hành trình leo núi đầy ám ảnh của họ liệu có thành không, tác giả để mở cho trí tưởng tượng của người đọc.

Tiểu thuyết còn là một phối hợp thú vị giữa thể nhật ký văn chương rất Nhật có truyền thống lâu đời và thể tự truyện pha hư cấu của phương Tây.

Tác phẩm dựa trên một hành trình thật sự của Soseki đến Kyushu năm 1899 cùng với người bạn thân là Yamakawa Shinjiro. Hai người gặp bão tố ngày 210 khi thực hiện cuộc leo lên đỉnh Aso.

Núi lửa phun trào, văn hóa cũ suy tàn, bão tố ập về... Và những người trẻ tuổi vẫn đi lên với những bước chân đầy trầm tư, khát

vọng.

Nhật Chiêu

Chương 1

Kei vừa mới đi đâu về, hai tay vung vẩy.

“Cậu mới đi đâu à?”

“Mình vừa đi dạo phố.”

“Có gì để xem không?”

“Có một ngôi chùa.”

“Rồi sao nữa?”

“Trước cổng chùa có một cây ngân hạnh.”

“Rồi sao nữa?”

“Có một con đường lát đá từ chỗ cây ngân hạnh dẫn vào chánh điện. Khuôn viên chùa hẹp nhưng lại rất dài.”

“Cậu có vào trong tham quan không?”

“Mình bỏ ý định đó rồi.”

“Có gì khác nữa không?”

“Chẳng có gì đặc biệt. Nói chung thì làng nào mà chẳng có chùa, đúng không cậu?”

“Đúng thế. Ở đâu mà có người chết thì sẽ có chùa thôi.”

“Đúng là như thế thật”, Kei vừa nói vừa vò đầu. Đôi khi Kei hay tỏ vẻ cảm thán trước những điều kỳ lạ. Một lúc sau, anh ta thôi vò đầu, ngẩng lên bảo:

“Rồi mình cũng có đến trước chỗ lò rèn xem người ta thay móng ngựa, thầy công phu thật đấy.”

“Thảo nào, mình cứ nghĩ cậu chỉ ghé thăm có một ngôi chùa mà mất gần ấy thời gian. Việc thay móng ngựa mà cũng trở thành cảnh tượng hiếm thầy thế kia à?”

“Dù không phải là hiếm thầy thì mình vẫn muốn xem. Này, cậu nghĩ người ta cần bao nhiêu dụng cụ cho việc ấy?”

“Cần bao nhiêu nhỉ?”

“Cậu thử đoán xem.”

“Đoán làm gì! Cậu nói luôn đi!”

“Những bầy thú kia đấy!”

“Nhiều đến thế sao? Là những thứ gì nào?”

“Là những thứ gì à? Có đủ cả đấy. Đầu tiên là một cái đục để cắt những chiếc móng chân, rồi một cái búa để đóng vào cái đục. Rồi một con dao nhỏ để gọt móng. Rồi còn một thứ dụng cụ lạ lùng để khoét móng. Rồi lại còn...”

“Rồi lại còn cái gì nữa?”

“Rồi lại còn nhiều thứ dụng cụ trông rất buồn cười nữa. Nhưng điều làm cho mình ngạc nhiên nhất là con ngựa rất dễ bảo. Người ta cắt, gọt đủ thứ vậy mà nó vẫn thản nhiên!”

“Vì chỉ làm ở móng chân thôi mà. Như con người vẫn thân nhiên mà cắt móng tay móng chân thôi.”

“Con người thì đúng thế rồi. Nhưng đây là con ngựa mà, cậu!”

“Người hay ngựa thì móng chân cũng có khác nhau đâu! Cậu cũng rồi hơi thật nhỉ!”

“Rồi hơi thì mới đi xem chứ. Nhìn người ta đập một thanh sắt tung đỏ trong bóng tối lò mờ cũng đẹp thật đấy. Những tia lửa bắn tung tóe khắp nơi.”

“Đúng là có xoẹt lửa thật. Ở giữa Tokyo thì chúng cũng bắn tung tóe thế thôi.”

“Ở giữa Tokyo thì cũng thế thật đấy, nhưng mà cảm giác của mình thì khác hẳn. Một lò rèn ở trên núi thế này âm thanh phát ra cũng khác. Kìa, cậu có nghe những âm thanh vọng đến đây không?”

Đúng là có tiếng đập vào thiết c nghe chan chát từ xa vắng lại, trong không gian của một buổi chiều chớm thu nơi sơn thôn cô quạnh khiến lòng ta se sắt, trong ánh tà dương đang dần khuất phía chân trời.

“Cậu có nghe thấy chứ?”, Kei lại hỏi.

“Có”, Roku trả lời ngẩn ngẩn rồi lại chìm trong im lặng.

“Rồi đối phương đánh rơi thanh kiếm bằng tre, và bị chop lấy cánh tay ngay lập tức.”

“Hừm... Bị chop ngay lấy cánh tay à?”

“ Bị chộp lấy cánh tay. Đã bị giữ chặt cánh tay mà còn đánh rơi thanh kiếm nữa, nên chẳng làm sao mà cựa quậy được nhỉ!”

“ Hừm... Lại còn đánh rơi thanh kiếm nữa, đúng không? ”

“ Thanh kiếm thì, ơ kìa, anh ta đã đánh rơi từ lúc nãy mà!”

“ Đã đánh rơi thanh kiếm mà còn bị nắm giữ cánh tay thì khôn đốn thật nhỉ!”

“ Khôn đốn thật đấy! Cả thanh kiếm và cánh tay đều bị đối phương không chế mất rồi.”

Câu chuyện của hai người ở phòng bên cạnh cứ quanh quẩn mãi với thanh kiếm và cánh tay. Ngô ì đô ì diện nhau, Kei và Roku đưa mắt nhìn nhau cùng mỉm cười.

Tiếng rền sấm loảng xoảng vang động ngôi làng yên tĩnh. Âm thanh rì rít nghe có vẻ gì đó thật nao lòng.

“Vẫn đang rền móng ngựa đấy. Có vẻ hơi lạnh, phải không cậu?” Kei co người lại dưới chiếc áo *yukata* màu trắng. Roku cũng xích lại cổ áo *kimono* mỏng, cũng màu trắng trơn, khép hai đầu gối vào ngay ngắn. Rồi Kei bảo:

“Ở giữa khu phố mà tứ số ng hòi nhỏ, có một quán đậu phụ.”

“Một quán đậu phụ ư?”

“Một quán đậu phụ. Từ góc đường chỗ quán ấy đi lên dốc chừng trăm mét thì có một ngôi chùa tên là Kankeiji.”

“Một ngôi chùa tên là Kankeiji á?”

“Ừ. Bây giờ chắc chùa ấy vẫn còn. Nhìn từ cổng chùa thì chỉ thấy bạt ngàn rừng tre, không thấy cả chánh điện lẫn khu nhà ăn đâu cả. Ở ngôi chùa ấy cứ bốn giờ sáng thì có ai đó gióng chuông.”

“Nếu có ai đó gióng chuông thì chắc phải là sư trụ trì ở đó chứ.”

“Sư trụ trì hay ai khác thì không biết được. Chỉ biết là có tiếng chuông ngân âm âm trong rừng trúc mà thôi. Vào buổi sáng mùa đông sương mù dày đặc, nắng tránh rét trong tấm *futon* ^{III} rất dày, tớ vẫn nghe tiếng chuông âm âm từ rừng trúc vọng sang. Chẳng biết là ai đã gióng chuông. Mỗi lần đi ngang trước cổng chùa, tớ đều nhìn thấy con đường lát đá trải dài, cổng chùa xiêu vẹo và rừng trúc bạt ngàn chùng như phủ lấp cả cánh cổng, nhưng tớ chưa bao giờ nhìn vào bên trong cổng chùa. Chỉ nghe tiếng chuông ngân lên trong rừng trúc lúc nắng trong chẵn, giống như một con tôm vậy.”

“Như một con tôm á?”

“Ừ. Giống như một con tôm. Rồi tớ còn kêu âm âm trong miệng nữa.”

“Lạ thật!”

“Lúc đó thì chắc chắn là nhà bán đậu phụ ở phía trước ngôi chùa đã thức dậy và mở cánh cửa liếp bên ngoài. Có tiếng xay đậu kin kít. Lại có tiếng nước rửa đậu phụ chảy rào rào.”

“Mà tôm lại là nhà cậu ở chỗ nào kia chứ?”

“Thì ở chỗ mà tớ có thể nghe được những âm thanh ấy.”

“Tức là ở đâu?”

“Ồ ngay cạnh đấ y thôi.”

“Ồ đố i diện hay là bên cạnh cửa hàng đậu phụ?”

“Ồ trên tâ`ng hai â y.”

“Tâ`ng hai của chỗ nào?”

“Tâ`ng hai của ngôi nhà có cửa hàng đậu phụ.”

“Cái gì? Cậu nói là...”, Roku rấ t đố i ngạc nhiên.

“Tớ là con của ông chủ cửa hàng đậu phụ â y mà.”

“Cái gì? Con của ông chủ cửa hàng đậu phụ?” Roku lại ngạc nhiên.

“Rồ i khi hoa bìm bìm trên bờ giậu tàn héo, chuyển thành màu nâu và kêu lên lạo xạo khi bị bứt đi, khi sương xuố ng thành một lớp dày và ánh sáng của những ngọn đèn đường lấ p lánh khắ p nơi thì tiế ng chuông lại ngân lên lâ n nữa. Tiế ng chuông âm âm ngân lên thánh thót trong rừng trúc. Rồ i cửa hàng đậu phụ ở trước cổng chùa, xem tiế ng chuông ngân như là một thứ tín hiệu, lại sập cửa liế p xuố ng.”

“Cái cửa hàng đậu phụ trước cổng chùa mà cậu nói â y chẳng phải là nhà của cậu sao?”

“Thì nhà tớ đấ y. Nghĩa là cái cửa hàng đậu phụ trước cổng chùa â y sập cửa liế p xuố ng. Tớ vừa nghe tiế ng chuông ngân âm âm vừa lên gác nằ m trùm chăn... Món *yoshiharaage*^[2] của nhà tớ rấ t ngon. Xóm giề ng thường khen thề .”

Câu chuyện của hai người hàng xóm về` “cánh tay” và “thanh kiế m” đã trở nên lắ ng dịu. Trên ban công của ngôi nhà đố i diện,

một ông cụ phốp pháp chừng hơn sáu mươi tuổi ngô ì xếp bằ ng tựa tá m lưng tròn vào cây cột, dùng một cây nhíp nhỏ từng sợi râu dưới cằ m. Ông kẹp chặt vào gồ c sợi râu rô ì nhỏ bật lên. Hai đầ u kẹp của cây nhíp bật ra trở lại, quay xuố ng phía dưới và cằ m ông cụ thì bật nảy về ề phía trên. Giồ ng như là một cái máy vậy.

“Không biế t mấ t mấ y ngày thì mới nhỏ xong nhi?”, Roku hỏi Kei.

“Nề u mà làm hế t sức thì chắ c sẽ mấ t nửa ngày.”

“Không thể đượ c đâu”, Roku phản đố i.

“Thề à? Vậy thì chắ c phải mấ t một ngày chắ ng?”

“Không thể nào nhỏ sạch chỉ trong vòng một hay hai ngày.”

“Có lẽ thề . Có khi phải mấ t đế n một tuầ n á y nhi? Cứ xem cái cách ông cụ tỉ mẩn xoa cằ m khi nhỏ râu thì biế t.”

“Cứ thề thì có khi chưa nhỏ xong lớp cũ, lớp mới đã lại mọc lên rô ì cũng nên!”

“Chắ c là cũng phải đau lắ m nhi?”, Kei đố i đề ề tài.

“Chắ c chắ n là đau chứ. Có nên khuyên ông cụ không nhi?”

“Khuyên thề nào?”

“Thì khuyên ông cụ nên thôi đi.”

“Rồ vớ vẩn! Ta nên hỏi xem ông cụ mấ t mấ y ngày để nhỏ hế t chỗ râu á y thì hơn.”

“Ừ, thề nhé. Cậu hỏi đi!”

“Tớ không hỏi được đâu. Cậu hỏi đi chứ!”

“Tớ hỏi cũng được thôi, nhưng mà chả có gì thú vị, đúng không nào?”

“Ừ, thì thôi vậy.”

Kei rút lại lời đề nghị một cách dễ dàng.

Âm thanh từ chỗ lò rèn, sau một lúc ngắt quãng, lại ngân vang “choang choang” dưới bầu trời mùa thu trong vắt, như muôn võ ra tan vào muôn vàn tiếng sấm trong sơn thôn vào buổi chớm thu này.

“Hễ nghe thứ âm thanh đó là thế nào tớ cũng nhớ lại những âm thanh của cửa hàng đậu phụ”, Kei khoanh tay nói.

“Vì sao con của những người làm đậu phụ mà lại như vậy nhỉ?”

“Cậu nói con của những người làm đậu phụ như thế nào?”

“Ý tớ là chẳng có vẻ gì cho thấy cậu liên quan đến việc làm đậu phụ, đúng không?”

“Cho dù là con nhà làm đậu phụ hay con nhà bán cái gì đi nữa, hễ người ta muốn trở thành như thế nào thì sẽ trở thành như thế.”

“Ừ nhỉ. Vả nữa đề là ở cách suy nghĩ mà thôi.”

“Không phải chỉ là vả nữa suy nghĩ. Không biết trên đời này có bao nhiêu người làm đậu phụ mà đầu óc thông minh. Nhưng rồi họ vẫn suốt đời làm nghề đậu phụ. Đúng là khổ sở!”

“Vậy thì cái gì mới là quan trọng?” Roku hỏi với vẻ ngây thơ.

“Điều quan trọng là người mong muốn trở thành cái gì ấy chứ!”

“Nếu nói chuyện mong muốn, thì có nhiều thứ trên đời không được như mong muốn kia mà!”

“Vậy nên mới nói là khổ sở! Chúng ta đã trót sinh ra trong một thế giới không công bằng thì biết làm sao được! Dù cuộc đời không mang lại cho ta thì ta cũng phải tự tìm kiếm lấy mọi thứ bằng ý chí của chính mình.”

“Nếu mà ta mong muốn nhưng không đạt được thì sao?”

“Dù không đạt được thì ta cũng không từ bỏ mong muốn về bất cứ cái gì! Khi ta còn giữ được khát vọng thì sẽ có lúc cuộc đời mang lại cho ta điều đó.” Kei nói dứt khoát.

“Thế à? Nếu mọi thứ cứ như là mình gọi món ăn thì tuyệt quá. Ha ha ha!”

“Nhưng đó là cách mà tớ đã sống cho đến hôm nay đấy.”

“Vì thế mà tớ mới nói rằng cậu chẳng có vẻ gì là con nhà làm đậu phụ.”

“Có thể từ bây giờ tớ lại tỏ ra là con nhà làm đậu phụ ấy chứ. Một nhí! Ha ha ha ha!”

“Nếu điều đó xảy ra thì cậu định thế nào?”

“Nếu xảy ra điều đó là do cuộc đời này quá tệ. Tớ đã bày tỏ là muốn cải tạo cõi đời bất công thành một thế giới công bằng, nhưng cuộc đời không chịu nghe thì lỗi tại cuộc đời thôi chứ!”

“Nhưng mà cuộc đời là cái gì ấy nhỉ? Này cậu, nếu mà một người làm đậu phụ có thể thành đạt, thì cũng có nghĩa là có những người xuất thân cao quý trở thành người làm đậu phụ chứ?”

“Cậu nói người ‘cao quý’ là loại người nào?”

“Loại người mà tớ gọi là ‘cao quý’ ấy à? Chẳng hạn như quý tộc hay là người giàu có ấy.” Roku lập tức đưa ra lời giải thích về người cao quý.

“Ừ. Là quý tộc hay người giàu có chứ gì? Chẳng phải bây giờ họ vẫn đang là những người làm đậu phụ đấy sao?”

“Nhưng những người làm đậu phụ như thế cứ ngồi trên xe ngựa, xây những ngôi nhà lộng lẫy, ra vẻ như thế giới này chỉ dành cho riêng họ thì thật là khủng khiếp!”

“Chính vì điều đó mà họ mới thật sự là những người làm đậu phụ đấy chứ!”

“Đó là cảm nhận của mình thôi, chứ bọn họ thì đâu nghĩ thế.”

“Họ buộc phải thế dù không muốn! Có vậy thì cuộc đời mới công bằng.”

“Nếu mà công bằng được thì tốt quá! Chẳng có gì đáng phải to chuyện.”

“Không thể nói là không có gì to chuyện. Cậu cũng phải tham gia vào ấy chứ... Nếu mà họ chỉ cưỡi ngựa hay là xây những tòa biệt thự thôi thì chẳng sao. Nhưng mà họ còn áp bức người khác quá đáng nữa, cái bọn người làm đậu phụ vớ vẩn ấy. Tuy rằng họ chỉ là những kẻ làm đậu phụ!”, Kei bắt đầu tỏ ra giận dữ.

“Thế cậu có tận mắt chứng kiến chuyện đó bao giờ chưa?”

Kei, với hai tay vẫn khoanh trước ngực, trả lời là có. Âm thanh từ chỗ lò rèn vẫn vang lên “choang choang!”

“Họ vẫn cứ đập ‘choang choang’ nhi... Này, cậu nhìn tay tớ to ghê không?” Kei đột nhiên xắn tay áo, chìa cánh tay đen sạm ra ngay trước mặt Roku.

“Tay cậu thì từ xưa đã to rồi! Mà lại đen sạm nữa. Cậu đã bao giờ phải xay đậu nành chưa?”

“Cả xay đậu, cả bơm nước tớ đều đã làm... Cậu này, nếu mà người ta vô ý giẫm phải chân người khác thì ai là người phải xin lỗi nhi?”

“Thường thì người giẫm lên chân người khác phải xin lỗi chứ?”

“Còn bỗng dung đập người khác thì sao?”

“Thế thì chắc là người đó bị thấn kinh rồi!”

“Nếu mà bị thấn kinh thì không cần xin lỗi, phải không?”

“Hừm, nếu có thể xin lỗi thì cũng nên xin lỗi chứ.”

“Cậu có thấy ngạc nhiên nếu một người bị thấn kinh đòi cậu phải xin lỗi?”

“Có người bị thấn kinh nào như thế không?”

“Bọn người làm đậu phụ bây giờ đều thuộc loại thấn kinh như thế cả! Họ cứ áp bức người khác rồi lại bắt người ta phải cúi đầu.”

Chẳng phải là theo lẽ tự nhiên từ trước đến nay thì họ phải là người hời hợt mới đúng sao?”

“Đúng là theo lẽ tự nhiên thì phải thế. Nhưng nếu bọn làm đậu phụ điên rồ thì chẳng có cách nào khác là làm ngơ, để mặc họ thôi.”

Kei lại bảo “ừ”. Rồi một lúc sau lại nói như đang đọc thoại:

“Nếu mà để cho bọn điên rồ ấy phát triển sinh sôi thì tốt nhất là ta đừng sinh ra trong cõi đời này!”

Mỗi khi cuộc chuyện trò ngừng lại thì âm thanh “choang choang” của lò rèn lại vọng từ đâu bên kia ngôi làng vắng vẻ sang phía bên này.

“Cứ ‘choang choang’ không dứt nhỉ! Giống hệt như tiếng chuông chùa Kankeiji.”

“Cậu có những ám ảnh kỳ lạ nhỉ! Tiếng chuông chùa Kankeiji ấy và bọn người làm đậu phụ điên rồ kia có liên quan gì với nhau không?... Sự thay đổi của cậu từ khi là một chú nhóc ở cửa hàng đậu phụ cho đến ngày hôm nay là một con đường ra sao và do nhân duyên nào đưa đẩy? Cậu kể cho tớ nghe một chút được không?”

“Kể cậu nghe cũng được thôi. Nhưng bây giờ hơi lạnh nhỉ. Ta đi tắm một chút trước khi ăn tối nào! Cậu đồng ý không?”

“Ừ, đi nào!”

Kei và Roku cầm khăn tắm, vung vẩy đi ra vườn. Đôi guốc họ mang được làm bằng loại gỗ gai dầu, có in cả tên của quán trọ, giống như những đôi dép dùng theo phong cách kinh đô.

[1]-*Futon* là loại đệm Nhật Bản, thường dùng để trải dưới sàn gỗ trong kiểu nhà truyền thống.

[2]-Món đậu phụ rán theo kiểu Nhật Bản.

Chương 2

“Thứ nước này để làm gì nhỉ?” Anh chàng Kei làm đậu phụ vừa khuấy nước lục đục trong bể tắm vừa thắ c mắ c.

“Để làm gì nhỉ? Xét thành phầ n của nước thì có lẽ là dùng cho cái gì cũng được... Nhưng cậu chỉ khuấy nước ở tâ m ngang rô n thì cũng chả tác dụng gì với cái rô n của cậu đâu!”

“Nước trong veo nhỉ!” Anh chàng ngậm mình đé n rô n chụm hai tay vô c nước đưa lên miệng. “Chắ ng có vị gì”, Anh ta nói ngay rô i nhỏ xuố ng chỗ vòi nước.

“Uố ng cũng được mà”, Roku uố ng ừ ng ực.

Kei thôi khỏ a nước quanh rô n, tì khuỷu tay vào thành bô n tá m và lơ đắ ng nhìn ra ngoài qua cửa kính. Roku chỉ ngậm mình đé n cổ, đắ ng ngắ m nửa người phía trên của anh bạn.

“Một thân hình trắng kiệ n! Trồ ng rắ t là hoang đắ !”

“Vì tớ xuấ t thân từ nhà bán đậu phụ mà. Né u không có thân hình trắng kiệ n thì làm sao có thể cắ nh tranh với bọn quý tộc và lũ nhà giàu kia chứ! Tớ chỉ có một mình trong khi họ lại là số đồ ng.”

“Cậu nói cứ như là đắ ng có đố i thủ để tranh cãi vậy! Mà bây giờ đố i thủ của cậu là ai thế ?”

“Là ai thì cũng chắ ng hê ` gì.”

“Ha ha ha! Cậu lạc quan thật đấy! Có vẻ như cậu cũng có tài biện bác, nhưng điều làm tớ ngạc nhiên nhất là đôi chân khỏe khoắn của cậu. Nếu không đi cùng với cậu thì hôm qua tớ đã chẳng dám đến đây. Thú thật là giữa đường tớ đã nghĩ đến chuyện bỏ cuộc rồi!”

“Thật ra thì cũng hơi vất vả đấy. Mà tớ cũng dao động ghê gớm trên đường đi đấy chứ.”

“Thật sao? Nếu đúng như vậy thì cậu vĩ đại thật đấy!... Nhưng mà có điều gì đó hơi kỳ lạ. Cũng hơi khó chịu vì cậu kiêu ngạo quá!”

“Ha ha ha! Tớ mà kiêu ngạo á? Kiêu ngạo chỉ là đặc tính của bọn quý tộc và lũ nhà giàu thôi!”

“Lại bọn quý tộc và giàu có nữa rồi! Họ đã thành cái gai trong mắt cậu rồi sao?”

“Tuy rằng không có tiền nhưng tớ vẫn là nhà làm đậu phụ bậc nhất trong thiên hạ!”

“Đúng vậy. Tuy nghèo nhưng vẫn là nhà làm đậu phụ lưng danh thiên hạ. Một sức vóc tráng kiện và hoang dã!”

“Này cậu, những bông hoa màu vàng nở bên ngoài cửa sổ kia là hoa gì đấy?”

Roku ngoái nhìn từ trong bồn tắm.

“Hoa bí đấy.”

“Nói vớ vẩn! Dây bí thì bò dưới mặt đất chứ! Còn dây này leo quanh thân tre, bò tít lên nóc nhà tắm kia mà!”

“Thế nếu u bò lên mái nhà thì không thể là dây bí được sao?”

“Tớ thấy kỳ cục làm sao ấy! Mùa này mà bí lại nở hoa!”

“Không hiểu nổi! Lạ lùng thay, dây bí trổ hoa trên mái nhà!”

“Đó là một câu hát phải không?”

“Ừ nhỉ. Lúc đầu tớ không có ý đặt thành lời ca nhưng nửa câu sau vô tình lại giống như trong bài hát vậy.”

“Bởi vì dây bí cũng sống trên mái nhà nên gã hàng đậu phụ cũng ngự trên xe ngựa. Thật trái khoáy!”

“Lại oán thán à? Đừng có mà leo lên núi rồi oán thán mãi như thế chứ! Ta lên ngọn Aso rồi nhìn dòng nham thạch đỏ phun trào từ miệng núi lửa có hơn không!... Nhưng mà đừng có nhảy xuống đấy nhé!... Tớ cứ thấy lo lo thế nào...”

“Miệng núi lửa mà nhìn trực tiếp thì chắc là kinh khủng lắm nhỉ! Nghe nói là mọi thứ, kể cả những hòn đá rất to đều bị nhuộm đỏ và bị thổi bay lên trời. Vì mọi thứ ở mọi hướng đều bị thổi bay xa hơn trăm mét nên chắc hẳn sẽ là một cảnh tượng rất hùng vĩ!... Ngày mai chắc chắn phải dậy sớm đấy nhé!”

“Ừ. Dậy sớm thì dậy nhưng khi leo núi thì cậu miễn cho cái kiêu đi như chạy ấy nhé!” Roku đưa điếu kiện ngay lập tức.

“Dù thế nào cũng phải dậy sáu giờ cái đã...”

“Dậy lúc sáu giờ?”

“Thì sáu giờ chứ sao! Tám xong là bảy giờ rưỡi. Tám giờ ăn sáng. Tám rưỡi làm vệ sinh xong thì ra khỏi nhà. Mười một giờ ghé thăm

đế`n Aso. Mười hai giờ leo lên đỉnh núi.”

“Cái gì? Cậu đang nói chuyện về` ai đấ`y?”

“Thì chuyện tớ với cậu chứ còn ai nữa!”

“Nghe cứ như là cậu chỉ đi một mình thôi á`y!”

“Thôi đi, làm gì có!”

“Vinh dự nhỉ! Cứ như tớ là phụ tá của cậu á`y!”

“Hừm! À này, buổi trưa mình sẽ ăn gì nhỉ? Hay là lại ăn món *udon* ^[3]?” Kei bàn chuyện bữa ăn trưa cho ngày mai.

“Đẹp món *udon* đi! Ăn *udon* ở vùng này giồ`ng như ăn má`y cây đũa làm bằ`ng gỗ tuyế`t tùng á`y, xồ`c bụng không chịu được!”

“Vậy thì *soba* ^[4]nhé?”

“*Soba* cũng xin thôi! Tớ vô`n không ưa các loại mì.”

“Thế` cậu định ăn gì?”

“Món gì ngon là được.”

“Ồ trên núi Aso á`y dễ gì mà có món ăn ngon! Cho nên, dù sao thì trong hoàn cảnh này ta tạm bằ`ng lòng với món *udon* vậy...”

““Trong hoàn cảnh này’, nghe buồ`n cười nhỉ! Hoàn cảnh này là hoàn cảnh nào kia chứ?”

“Vì đây là chuyế`n đi để hun đúc cho khí chấ`t của mình thêm mạnh mẽ mà!...”

“Thế kia à? Vậy mà tớ chẳng hề biết đây! Hun đúc khí chất thì tốt thôi, nhưng món *udon* thì tớ không đồng ý. Nhìn thế này thôi nhưng tớ cũng thuộc thành phần đáng nể đây cậu ạ!”

“Thế thì lại càng không được yêu đâu! Khi túng thiếu vì phải lo chi phí học hành, tớ đã từng ăn mỗi ngày chỉ hai bát com không thôi đây!”

“Chắc lúc ấy cậu phải gầy nhom nhỉ?” Roku hỏi với vẻ thương cảm.

“Cũng không đến nỗi gầy nhưng tớ phải khổ sở với lũ chấy rận... Này, cậu đã bao giờ bị chấy rận chưa?”

“Tớ thì chưa. Tớ thuộc đẳng cấp khác mà!”

“Cậu nên trải nghiệm thử cho biết. Tiêu diệt bọn chúng cũng không phải là chuyện dễ dàng đâu.”

“Ngâm quần áo vào nước sôi là được chứ gì?”

“Nước sôi á? Nước sôi thì chắc là được rồi. Nhưng không thể cứ hai tay không mà đi giặt đồ được.”

“Thì ra vậy! Cậu chẳng có một xu dính túi chứ gì?”

“Chẳng có xu nào!”

“Vậy cậu làm thế nào?”

“Vì không còn cách nào khác, tớ trải quần áo ra rồi lăn cục đá tròn lên lớp vải. Nhưng làm thế thì rận chưa chết mà áo đã rách mất rồi!”

“Trời ạ!”

“Rồi bà chủ nhà trọ đã phát hiện ra chuyện đó và đuổi tớ đi.”

“Thế thì khôn thật!”

“Có gì mà khôn! Nếu u chỉ có thế mà đã kêu là khôn khổ thì làm sao tớ có thể sống được đến bây giờ! Và từ giờ trở đi tớ còn muốn bắt cả bọn quý tộc và giàu có sống cảnh sống của những người làm đậu phụ nữa kia! Nhất định tớ không thể bị khuất phục bởi những chuyện như thế!”

“Nếu thế thì tớ cũng phải đi ra đường mà rao lên: ‘*Đậu phụ đây! Đậu chiên, đậu rán giòn đây!*’, phải không cậu?”

“Nhưng mà cậu có phải là quý tộc đâu!”

“Chưa hẳn là quý tộc, nhưng cũng thuộc loại nhiều tiền đấy!”

“Thì cậu cũng có tiền, nhưng chừng đó thì cũng chưa là gì cả.”

“Theo cậu thì như tớ là chưa đủ tư cách để bán đậu phụ chẳng? Cậu xem thường tài sản của tớ quá nhỉ!”

“À này, cậu có thể kỳ lưng giúp tớ không?”

“Tớ cũng phải kỳ lưng của tớ chứ!”

“Kỳ cho tớ đi mà! Mấy người đàn ông ở phòng bên cạnh đang kỳ lưng cho nhau kìa, cậu thấy không?”

“Lưng của mấy người đó gần giống nhau nên kỳ giúp nhau thì bình đẳng. Còn lưng của cậu và lưng của tớ to nhỏ khác hẳn nhau, nên làm thế thì tớ bị thiệt mất!”

“Nếu phiên phức đến thế thì tốt tự làm lấy vậy”, Kei nói rồi rướn người đứng thẳng trong bồn tắm, rút soạt chiếc khăn rồi kéo căng hai đầu khăn nghe tiếng “phụt”, vọt mạnh chiếc khăn bất chèo qua tấm lưng bóng nhẫy. Rồi những bắp thịt săn chắc trên hai cánh tay lập tức căng lên, chiếc khăn sũng nước bất đầu cọ sột soạt trên tấm lưng với những thớ thịt vồng lên như một ngọn đồi.

Cậu ta nhíu mày theo nhịp chuyển động của chiếc khăn. Lỗ mũi nở rộng thành hình tam giác và hai cánh mũi phồng to. Hai hàm răng cắn chặt như thể cậu ta đang tự mổ bụng mình, môi tạo thành một nét cắt kéo dài đến tận mang tai.

“Nhìn cậu giống hệt pho tượng Nio [5]-à y! Cứ như là thân Nio đang tắm vậy. gương mặt cậu trông dữ dằn thế nhỉ! Thật kỳ lạ! Người ta vẫn có thể kỳ lưng mà không cần phải đảo lia tròn mắt như thế chứ!”

Kei không nói gì mà vẫn ra sức kỳ sột soạt. Rồi trong lúc kỳ cọ, cậu ta thỉnh thoảng nhúng chiếc khăn vào nước, để cho khăn ướt sũng. Mỗi lần cậu nhúng khăn như thế, lại có năm bảy giọt nước pha lẫn mồ hôi, xà phòng và cặn ghét bắn sang mình Roku.

“Tốt bái phục cậu đây y! Xin lỗi, tốt phải qua chỗ tắm nước ngọt đây”. Roku kêu lên và nhảy ra khỏi bồn tắm. Tuy đã ra khỏi rồi nhưng vì quá ngưỡng mộ, cậu ta còn dừng lại chỗ vòi xả nước mà thần thờ ngẩn nhìn pho tượng Nio đang tắm.

“Những vị khách ở phòng bên cạnh vốn là ai vậy nhỉ?” Kei từ trong bồn tắm hỏi vọng ra.

“Có liên quan gì đến các vị khách ở phòng bên cạnh đâu! Về mặt của cậu mới làm tớ phải kinh ngạc đấy!”

“Xong rồi! Ô, sáng khoái thật đấy!” Kei nói, rồi vừa buông một đầu khăn đang cầm, vừa thả tấm lưng to bè như tảng đá xuống nước đánh ùm. Chỗ nước đọng đầy trong bể như đột ngột giật mình, vọt trào lên từ đáy bể, rào rạt tràn qua chỗ vòi xả nước.

“Ô...ô...i...i, thích thật!”, Kei kêu lên trong làn nước.

“Thảo nào! Vùng vẫy thỏa thích như cậu thì hẳn là phải thích chí lắm! Cậu đúng là lực sĩ!”

“Mấy người hàng xóm của mình toàn nói chuyện về thanh kiếm và cánh tay, phải không nào? Rồi cuộc thì họ là ai kia chứ?” Kei nói bằng giọng quơ.

“Có lẽ họ cũng như cậu, là người hay chú ý đến những kẻ quý tộc và giàu có ấy.”

“Tớ chú ý như vậy là có lý do rõ ràng, còn động cơ của những vị khách kia là gì thì chẳng ai biết được.”

“Tự họ biết động cơ của họ chứ... *Rồi anh ta bị chụp lấy cánh tay* nhỉ?” Roku nhại lại câu nói của mấy người ở phòng bên cạnh.

“Ha ha ha! *Rồi anh ta làm rơi thanh kiếm trúc* phải không? Ha ha ha! Đúng là những người sô ng vô tư thật!” Kei cũng thử bắt chước hai người khách ấy.

“Có thể thật ra họ là những người rất dễ nổi cáu đấy. Chẳng phải trong tiểu thuyết ngày trước hay nói như vậy sao? Như cái chuyện gì có nhân vật Kezori Kuemon là tên cướp biển ấy.”

“Họ chẳng có vẻ gì giống cướp biển cả! Lúc này khi đi tắm tớ có ghé mắt nhìn qua, thấy cả hai đều đang gó i đầu lên gó i gối ngủ khò khò kia!”

“Vì là những kẻ có thể gó i đầu lên gó i gối mà ngủ khò nên , *xem kìa, bị chop lấy cánh tay mất rồi* ”, Roku vẫn tiếp tục nhại lại câu chuyện.

“ *Và kiếm tre cũng bị đoạt mất phải không? Ha ha ha! Họ đi ngủ mà còn để cả một cuốn sách bìa đỏ trên ngực nữa kia đây.*”

“Cuốn sách bìa đỏ ấy chắc hẳn là câu chuyện ‘ *đánh rơi thanh kiếm tre, cổ tay bị nắm chặt* ’ đây y nhỉ?” Roku vẫn nhại theo câu chuyện trong từng chi tiết.

“Đó có thể là sách gì vậy nhỉ?”

“ *Cuộc độ kiếm ở Iga* ”, Roku trả lời không chút do dự.

“ *Cuộc độ kiếm ở Iga ? Cuộc độ kiếm ở Iga là cái gì?*”

“Cậu không biết ‘ *Cuộc độ kiếm ở Iga* ’ à?”

“Tớ không biết. Không biết thì đáng xấu hổ lắm à?” Kei vò đầu búi tóc.

“Không có gì phải xấu hổ, nhưng mà tớ không thể nói cho cậu biết được!”

“Không nói được à? Sao thế?”

“Vì sao á? Cậu không biết cả Araki Mataemon luôn à?”

“Hừm. Mataemon á?”

“Bạn biết chứ?” Roku lại ngẫm mình vào bể tắm. Kei thì lại ngồi lên trong bồn.

“Vậy là hết cảnh Nio tắm mất rồi!”

“Không sao. Tóc sẽ không kỳ lung nữa đâu. Tóc sẽ bị vàng đầu nếu ngâm nước quá lâu nên thỉnh thoảng phải đứng lên một chút.”

“Nếu mà cậu chỉ đứng thì tóc yên tâm rồi... À, mà cậu có biết cái tên Araki Mataemon à?”

“Mataemon à? Hừm... Có lẽ tóc đã nghe đến cái tên này ở đâu đó rồi. Có phải anh ta là thuộc hạ của Toyotomi Hideyoshi không?” Kei nói ra một chuyện chẳng ăn nhập vào đâu.

“Ha ha ha! Thật hết biết! Cậu nói toàn những chuyện to tát như biến bọn quý tộc và giàu có thành những kẻ bán đậu phụ, thế mà cậu chẳng biết gì cả!”

“Vậy cậu đợi tóc suy nghĩ một chút. Mataemon à? Mataemon, Araki Mataemon! Đợi tóc một chút nhé. Araki Mataemon. À, tóc biết rồi!”

“Là ai?”

“Một võ sĩ *sumo* !”

“Ha ha ha, Mataemon! Ha ha ha, Mataemon! Mata... Ha ha ha... Mataemon là một võ sĩ *sumo* ! Được rồi, tóc chịu thua cậu đây! Đúng là một kẻ vô nghệ nghiệp! Ha ha ha!” Roku tỏ ra vô cùng phẫn khích.

“Có chuyện gì kỳ quặc lắm sao?”

“Có gì kỳ quặc á? Ai mà nghe cậu nói thế thì cũng chết cười thôi!”

“Anh chàng đó nổi tiếng đến thế à?”

“Đúng thế. Araki Mataemon kia mà!”

“Bởi thế nên tớ nhớ là cũng đã từng nghe tên này ở đâu đó.”

“Này, chẳng lẽ cậu không nghe nói rằng ‘nơi ẩn náu là Sagara ở Kyushu’ ư?”

“Chắc là có câu nói đó, nhưng hình như tớ chưa nghe bao giờ!”

“Khổ thân cậu!”

“Có gì mà khổ! Cho dù tớ không biết Araki Mataemon đi nữa, chuyện đó chẳng đáng gì đến nhân cách của tớ. Ngược lại, người nào chỉ leo núi có năm dặm đường đã không chịu được và luôn miệng than vãn mới là khổ thân áy!”

“Cậu thì chỉ toàn khoe bắp tay với bắp chân thôi! Tớ thì không thể so sánh được rồi. Phải là những người xuất thân bán đậu phụ kia. Giá mà trước kia tớ cũng có vài năm làm công cho một nhà bán đậu phụ nhỉ!”

“Cậu là một kẻ hết sức tâm thường nên yêu đuối là phải. Chẳng có một chút ý chí nào!”

“Như bây giờ thì tớ có thừa ý chí! Nhưng tớ phải công nhận rằng chỉ khi ngồì trước món *udon* là toàn bộ ý chí ở con người tớ bỗng trở nên bạc nhược!”

“Ha ha ha! Cậu nói chuyện chán chết đi được!”

“Nhưng nếu so với những người bán đậu phụ thì thân hình của cậu đẹp hơn hẳn đấy!”

“Ý cậu nói làn da sạm đen của tớ à?”

“Tớ không nói chuyện đen hay trắng. Ý tớ là những người bán đậu phụ thường xăm mình, có phải không?”

“Sao lại thế?”

“Tớ không biết tại sao, nhưng đúng là họ có xăm mình thật. Sao cậu lại không xăm mình?”

“Cậu nói chuyện ngớ ngẩn rồi! Người cao quý như tớ ai lại đi làm cái trò vớ vẩn ấy! Nó có thể hợp với bọn quý tộc hay giàu có, chứ tớ thì chẳng bao giờ nghĩ đến những trò như vậy. Araki Mataemon thì cũng có xăm mình đâu mà!”

“Lại Araki Mataemon! Thật là khổ với cái tên này! Chắc là tớ chưa tìm hiểu được về nhân vật ấy đâu.”

“Không sao. Nhưng dù thế nào thì sáng mai cũng phải dậy lúc sáu giờ đấy nhé.”

“Và dù thế nào đi nữa thì chúng ta cũng phải ăn món *udon*, đúng không nào? Có thể vì tớ yếu đuối thật, nhưng ý chí mạnh mẽ của cậu thì cũng hơi quá đáng đấy nhé! Từ lúc khởi hành đến giờ chẳng có ý kiến nào của tớ được chấp nhận cả. Tớ chỉ toàn vâng dạ như một kẻ phục tùng mệnh lệnh mà thôi! Cái chủ nghĩa bán đậu phụ ở cậu cũng khác nghiệt thật đấy!”

“Nếu mà tớ không cương quyết như thế thì mọi chuyện sẽ quá quá t đến mức nào!”

“Cậu nói tớ à y à?”

“Không, tớ nói tất cả mọi thứ trên thế gian này. Những kẻ giàu có, rồi bọn quý tộc..., rồi những gì gì nữa. Nói chung là những kẻ thị uy xác xược.”

“Nhưng mà cậu nhìn nhận sai rồi! Bắ t tớ phải phục tùng cái chủ nghĩa đầu phụ của cậu thay cho những người kia là không được. Tớ sợ lắm rồi! Từ nay về sau tớ không bao giờ dám đi du lịch với cậu nữa đâu.”

“Vớ tớ thì chẳng sao cả.”

“Vớ cậu thì chẳng sao nhưng vớ tớ thì rất là có sao đấy. Và lại, tớ phải trả một nửa chi phí của chuyến đi thì thật là kỳ cục!”

“Nhưng nhờ có tớ mà cậu mới có cơ hội chiêm ngưỡng cảnh tượng hùng vĩ nơi miệng núi lửa Aso đấy chứ.”

“Rõ tội nghiệp! Một mình tớ cũng leo núi Aso được cơ mà!”

“Nhưng mà bọn quý tộc và giàu có thì chẳng dám làm gì cả...”

“Lại bắ t tớ phải chịu trận thay cho họ nữa rồi! Hãy thôi cái trò thay thế ấy đi! Cậu đến mà nói thẳng với bọn quý tộc và giàu có thực sự ấy.”

“Chắc chắn là một ngày nào đó tớ cũng sẽ nói với bọn họ thôi... Bọn họ không có chí khí để làm gì, cũng chẳng hiểu được chuyện gì, nên nói về tư cách con người thì chẳng đáng giá một xu!”

“Vì thế cho nên cả đám mới bị biến thành những kẻ bán đầu phụ!”

“Tớ đang định lúc nào đó sẽ làm như thế đấy.”

“E rõ ràng cậu chỉ nghĩ thế thôi mà không làm gì cả.”

“Tớ cứ nghĩ từ năm này qua năm khác, rồi cuối cùng thế nào cũng sẽ thực hiện được thôi.”

“Cậu kiên nhẫn góm nhi! Tớ chưa từng thấy ai kiên nhẫn như thế đấy. Có những người cứ nghĩ là mình sẽ bị bệnh tả, rồi thì cuối cùng cũng mắc bệnh ấy thật. Chắc là cậu cũng sẽ được toại nguyện theo kiểu như thế đấy!”

“À, ông cụ nhỏ râu lúc này đang cầm khăn tắm đi đến kia!”

“Vừa đúng lúc đấy. Cậu thử hỏi xem!”

“Tớ sắp bỏ c hơi rồi đây này, phải ra thôi!”

“Thôi được rồi. Cậu không cần phải bỏ ra ngoài đâu. Nếu cậu không muốn hỏi thì tớ sẽ hỏi vậy. Hãy cứ ngâm mình thêm một lát đã.”

“Ồi, đằng sau còn có hai người ‘thanh kiếm’ và ‘cánh tay’ đang đến nữa kia!”

“Đâu nào? Ừ nhỉ. Họ đi cùng một lúc. Rồi phía sau còn có ai đó nữa. Thì ra là một cụ bà. Bà cũng đến tắm trong khu này chắc?”

“Dù sao thì tớ cũng phải ra ngoài đây.”

“Nếu bà cụ mà vào tắm thì tớ cũng bắt buộc phải ra ngoài.”

Khi họ bước ra ngoài, làn gió mùa thu sắc lẹm lùa vào ống tay áo rộng, thốc đến tận rốn. Anh chàng Kei lộ rõ thân mình hắt

hơi một cái thật to. Ở chỗ bậc cửa, năm sáu đóa hoa phù dung trắng nở lạng lẽ trong ánh nắng chói u thu. Ngược nhìn lên, họ nghe thấy núi Aso rên rên đã ng xa phía trước.

“Chúng ta sẽ leo lên chỗ đó.” Roku nói.

“Ngọn núi đang rên lên. Thích thật!” Kei tiếp lời.

[3]-Một món ăn Nhật Bản, nấu từ sợi mì cộng to làm bằng bột lúa mì.

[4]-*Soba* cũng là một món mì Nhật Bản, cộng tròn và nhỏ hơn cộng *udon* .

[5]-Hai pho tượng hộ pháp, thường được đặt trước cổng những ngôi chùa Nhật Bản.

Chương 3

“Chị này, cậu ta hơi mập phải không?”

“Nói chung là khá mập.”

“Mập à? Nhưng tôi là một người bán đậu phụ đấy!”

“Hì hì!”

“Bán đậu phụ thì có gì làm chị buồn cười sao?”

“Tuy là anh bán đậu phụ nhưng cậu có vẻ mặt giống Saigo Takamori cho nên mới buồn cười. Mà này, ăn chay kiểu này thì ngày mai không leo núi nổi đâu.”

“Cậu vẫn muốn một bữa ăn thịnh soạn à?”

“Cậu nói ‘muốn ăn thịnh soạn’ á? Như thế này thì làm sao đủ chất dinh dưỡng được!”

“Cậu nói sao? Thế này cũng đã là thịnh soạn lắm rồi... Váng đậu này, nấm này, khoai này, đậu phụ này... Bao nhiêu là món ăn ấy chứ!”

“Đúng là nhiều món thật. Nếu mà kể cho hết thì còn có cả những dụng cụ hành nghề của nhà cậu nữa kia! Nhưng mà... khổ thật! Hôm qua thì phải nấu toan *udon*. Hôm nay thì phải ăn váng đậu với nấm. Haaaaai!”

“Này cậu, ăn thử món khoai này xem. Khoai mới dỡ đấy, vị ngon tuyệt!”

“Sượng trăn thì có!... Này chị ơi, ở đây không có chút cá nào cả sao?”

“Rất tiếc là chúng tôi không có ạ.”

“Không có ạ, tớ rất sợ phải nghe câu này. Thế có món trứng không?”

“Trứng thì có đấy ạ.”

“Cho tôi món trứng chỉ luộc chín một nửa.”

“Món gì ạ?”

“Món trứng chỉ luộc chín một nửa thôi à y.”

“Là trứng luộc phải không ạ?”

“Thì trứng luộc, nhưng chỉ luộc chín một nửa thôi. Chị không hiểu ‘chín một nửa’ là thế nào à?”

“Không ạ.”

“Không hiểu á?”

“Thưa không!”

“Chịu thua thật đấy y!”

“Anh nói sao?”

“Không sao cả. Cứ mang trứng lên đây. Rồi... Này, đợi một chút. Cậu có muốn uống bia không?”

“Có thì uống”, Kei trả lời tỉnh khô.

“Có thì uống à? Vậy không có thì thôi phải không?... Thế thì thôi nhé?”

“Không cần phải thế đâu. Dù sao thì cũng uống một chút đi nào!”

“Dù sao á? Ha ha ha! Tớ chưa từng thấy ai thích dùng cụm từ ‘dù sao’ như cậu. Cho nên, ngày mai chắc là cậu sẽ bảo rằng ‘dù sao cũng phải ăn món *udon*’ nhỉ?... Chị ơi, cho cả bia luôn nhé! Món trứng và bia. Chị hiểu chứ?”

“Không có bia đâu ạ.”

“Không có bia à?... Này, cậu nghe họ nói là không có bia chứ? Cứ như là không phải đang ở Nhật Bản á y nhỉ! Một nơi chán hết sức!”

“Nếu không có thì không uống vậy”, Kei nói, vẫn phong thái điềm nhiên.

“Quán chúng tôi không có bia, nhưng có *ebisu* ^[6] đây ạ.”

“Ha ha ha! Càng lúc càng hấp dẫn! Này cậu, họ bảo họ có loại *ebisu* mà không phải là bia, vậy ta nên uống thử thứ *ebisu* đó nhé?”

“Ừ, thì uống... Loại *ebisu* đó chắc hẳn là được đóng chai, phải không chị?”, đến lúc đó Kei mới mở miệng hỏi đến cô nhân viên phục vụ.

“Vâng ạ”, cô gái trả lời rất giọng vùng Higo.

“Vậy thì dù sao cũng nhờ chị mở nắp chai luôn nhé. Rồi chị mang từng chai đến đây.”

“Vâng ạ.”

Cô gái phục vụ tỏ ra đã hiểu và quay đi. Cô mặc một chiếc *kimono* ngắn cũn cỡn, với ống tay áo hẹp và một chiếc *obi* ^[Z] nhỏ bằng lụa thắt chặt ngang eo. Mái tóc của cô thì được búi theo một kiểu kỳ dị, làm cho Roku và Kei đều ngạc nhiên đến ngỡ ngàng!

“Cô phục vụ này có vẻ lạ lùng nhỉ?”, Roku nói.

“Đúng vậy.” Kei buột ra câu trả lời dễ dàng với vẻ mặt bình thản. Rồi anh đột ngột nói thêm, như gán thêm cành tre vào một thân cây:

“Một cô gái giản dị và duyên dáng!”

“Nhưng có vẻ hơi mộc mạc đúng không?”

“Ừ. Nếu được tiếp nhận nên giáo dục văn minh vào con người chắt phác thì chắc là cô ấy sẽ trở nên lộng lẫy. Đáng tiếc thật!”

“Cũng không đáng tiếc đến thế đâu. Có lẽ nên đưa cô ấy lên Tokyo rồi đào luyện lại chẳng?”

“Ừm... Cũng hay đấy. Nhưng trước tiên phải lột bỏ hết lớp vỏ văn minh ở cô ấy đã.”

“Vì lớp vỏ quá dày nên chắc là đến gãy cả xương mới lột bỏ được đấy!”, Roku nói, như thể cậu ta đang nói chuyện về một quả dưa hấu vậy.

“Dù có gãy hay thế nào đi nữa thì vẫn phải lột bỏ! Đáng sau những gương mặt đẹp đẽ là những ý đồ đen tối! Nếu mà không có tiền thì người ta chỉ biết có bản thân mình mà thôi. Nhưng khi người ta có ưu thế thì rả c rôi đấy. Họ sẽ làm cho cái bản chắt xấu xa kia lan tràn ra khắp xã hội. Đúng là một tai họa khủng

khiếp! Mà trong số những người giàu có và thế lực lại có những kẻ bản tính xấu xa như thế chứ!”

“Nhưng mà chính vì như thế mà lớp vỏ của họ lại càng dày lên đấy.”

“Nếu chỉ nói về ngoại hình thì họ rất đẹp. Nhưng tâm hồn bên trong thì còn tệ hơn cả những kẻ làm tôi tớ, nên tớ không thể nào chịu nổi!”

“Thế đấy! Vậy có lẽ sắp tới tớ nên gia nhập vào nhóm ngoan cường chẳng?”

“Còn phải nói! Cho nên đi trước hết mà cậu phải làm là thức dậy vào lúc sáu giờ sáng mai...”

“Và ăn món *udon* vào bữa trưa chứ gì?”

“Và chiêm ngưỡng miệng núi lửa Aso...”

“Và phải giữ mình để không phát rồ lên mà nhảy xuống dưới ấy nữa chứ?”

“Đứng trước cảnh tượng hùng vĩ và cao cả của thiên nhiên, trong ta sẽ nảy sinh khí chất cao thượng và khoáng đạt, và sẽ vượt qua cái vụn vặt tầm thường.”

“Nhưng ngược lại, nếu vươn đến cái quá cao xa, rồi sau đó cậu sẽ càng thấy khó chịu với cái thế giới này thì gay go đấy! Vì vậy, nên chẳng ta chỉ để mình thăng hoa ở mức vừa phải mà thôi. Chân của tớ thì cũng khó mà chinh phục được đỉnh núi ấy lắm!”

“Cậu đúng là một gã trai yêu đầu!”

Cô phục vụ mặc chiếc *kimono* tay hẹp bung đến một chiếc khay đựng một chai bia, hai cái cốc và bốn quả trứng.

“Ồ, món *ebisu* đã đến rồi! Thật thú vị vì món *ebisu* này không phải là bia. Ta uống một cốc đi nào!”

Roku nói và đưa cho anh bạn một cốc.

“Ừ. Và cậu cũng dùng hai quả trứng luôn chứ?” Kei bảo.

“Ừa? Món trứng là do tớ gọi mà!”

“Nhưng lẽ nào cậu định ăn cả bốn quả?”

“Bởi vì sợ phải ăn món *udon* ngày mai nên tớ định mang hai quả đi theo đây.”

“À, nếu vậy thì xin mời!” Kei đồng ý ngay.

“Nhưng nếu không chia sẻ thì tệ quá, nên cậu cứ ăn đi. Nhưng nếu thuộc nhóm ngoan cường mà ăn trứng thì hơi xa xỉ đây. Tớ cũng thấy tội nghiệp cho cậu... Nào, ăn đi!... Này chị, món *ebisu* này được chế biến ở đâu đây?”

“Chắc là ở Kumamoto đây ạ.”

“Ồ, *ebisu* ở Kumamoto khá là ngon đây! Cậu thấy thế nào, món *ebisu* ở Kumamoto à?”

“Hừm... Cũng giống *ebisu* ở Tokyo thôi... Chị ơi, *ebisu* thì ngon nhưng cái trứng này chưa chín!” Kei nhíu mày nhìn cái trứng vừa mới đập.

“Vâng ạ.”

“Tôi muố n nói là nó còn sô ng ấ y!”

“Vâng ạ!”

“Hình như cô ấ y không hiểu. Đây cậu, chẳng phải là cậu đã yêu câ u trứng chỉ chín một nửa thôi sao? Quả của cậu cũng còn sô ng chứ?” Kei không nói với cô phục vụ nữa mà quay sang nói với Roku.

“Yêu câ u trứng chín một nửa thì lại dọn ra món trứng sô ng à? Để tớ thử đập một quả của tớ xem sao... Ô , không được rô i!...”

“Trứng chín hẳn à?” Kei nhòai người qua nhìn vào chiế c khay của anh bạn.

“Chín cả rô i! Còn quả này thì sao nhi?... Ô , cũng lại là trứng chín... Chị ơi, cái này là trứng luộc chín kia mà?” Lâ n này thì Roku quay sang nói với cô phục vụ.

“Vâng ạ.”

“Thế sao?”

“Vâng ạ.”

“Cứ như là tôi nói bằ ng tiế ng nước ngoài vậy!... Phâ n trứng của anh bạn tôi thì hoàn toàn sô ng, còn phâ n của tôi thì luộc chín hoàn toàn?”

“Vâng ạ.”

“Sao chị lại làm như thế chứ?”

“Vì anh yêu câ u chỉ luộc một nửa thôi mà!”

“Thì ra là thế ! Chị này hay thật! Ha ha ha! Này, cậu có hiểu ‘luộc chín một nửa’ là thế nào không?” Roku đập vào cánh tay.

“Ha ha ha! Đúng là ngây thơ thật!”

“Chị nghĩ là tôi đùa chắ c?”

“Vậy là tôi nhậ m phải không ạ? Vậy anh có muố n tôi luộc nố t những quả kia không?”

“Thôi được rô i... Này chị, từ đây đê n Aso bao xa?” Kei hỏi, bỏ qua câu chuyện về mấ y quả trứng.

“Đây là Aso rô i đấ y ạ.”

“Nế u mà đây là Aso rô i thì ngày mai không câ n phải dậy lúc sáu giờ sáng nữa. Ta ở lại đây chừng hai, ba ngày rô i trở về Kumamoto thôi”, Roku nhanh nhẩu nói.

“Xin mời, anh muố n ở lại bao lâu cũng được ạ.”

“Thì dù sao bà chị này cũng đã nói cho chúng ta biế t thế mà. Cậu thấ y sao nế u ta làm theo kiể u ấy?” Roku quay sang Kei, nhưng Kei chẳng tỏ thái độ gì.

“Chị nói ở đây là Aso, nghĩa là ở đây thuộc vùng Aso phải không?” Cậu ta lại hỏi cô phục vụ.

“Vâng ạ.”

“Vậy thì từ đây đê n đê n Aso bao xa?”

“Đê n thì cách đây khoảng chừng ba dặm.”

“Còn đê n đĩnh núi?”

“Từ ngôi đền đến đỉnh núi khoảng hai dặm.”

“Đỉnh núi chắc là hùng vĩ lắm nhỉ?” Roku đột ngột chen vào.

“Vâng ạ.”

“Chị đã từng leo núi ấy rồi chứ?”

“Chưa đâu ạ.”

“Vậy chắc là chị không rành đâu nhỉ?”

“Vâng, tôi không biết rõ đâu.”

“Nếu chị không rõ thì đành chịu vậy. Bọn tôi cũng định hỏi thăm chị đôi điều nhưng rást tiểc...”

“Các anh định leo núi ấy à?”

“Vâng, chúng tôi đang nóng lòng mong được leo núi. Thôi đành vậy...”, Kei nói.

“Còn tôi lại chẳng muố n leo núi chút nào! Thôi đành vậy!” Roku đập lại.

“Hì hì! Vậy thì anh cứ ở lại đây một mình đi!”

“Ừm, cứ nằ m dài ở đây mà nghe thú tiể ng trầ m trầ m kia vọng về thì hẳn là nhàn hạ thật. Cái thú tiể ng trầ m trầ m đó hình như vang to hơn lúc nầy phải không cậu?”

“Chắ c vậy. Nghe có vẻ mạnh hơn. Chắ c là vì ban đêm đầ y.”

“Núi đã dữ tợn hơn một chút rồi.”

“Khi dữ tợn thì núi sẽ gập m to hơn nhĩ?”

“Đúng đấ y. Và núi còn phun ra nhiê u yona nữa kia.”

“ Yona là cái gì vậy?”

“Là tro bụi á y.”

Cô gái mở cánh cửa trượt, thò ngón tay trở ra ngoài hành lang:

“Nhìn này!” Cô đưa ra ngón tay đen nhẻm.

“Đúng thật. Tro bay nhiê u quá! Nhưng hôm qua thì có thê này đâu nhĩ?” Kei cảm thán.

“Đúng thê ạ. Vì ngọn núi hơi dữ tợn đấ y mà!”

“Này cậu, cậu vẫn nhấ t định leo núi cho dù ngọn núi đang dữ tợn thê kia à? Nê u núi đang dữ tợn thì ta nên hoãn lại một chút chẳng hơn sao?”

“Càng dữ tợn thì lại càng thích chứ. Thật hiế m khi được nhìn thấ y một ngọn núi dữ tợn, đúng không? Nghe nói là cảnh miệng núi lửa khi dữ tợn rấ t khác với lúc bình thường, phải không chị?”

“Đúng vậy. Tô i nay thì miệng núi đỏ rực. Anh ra mà nhìn xem kìa!”

“Đâu nào?” Kei hỏi và chạy ngay ra hành lang.

“Ồ , lửa ghê thật. Này cậu, ra mà xem! Trông ghê lấ m!”

“Ghê lấ m à? Vậy thì để tớ ra xem sao. Đâu nào?...Ồ , cảnh tượng này đúng là hùng vĩ thật!... Thê này thì đúng là không được rô i!”

“Cái gì không được chứ?”

“Cậu hỏi cái gì à?... Không chừng cậu chưa leo lên đỉnh núi thì đã bị thiêu rụi mất rồi á y chứ!”

“Cậu toàn nói với vắn! Vì bây giờ đang đêm nên mới trông như thế, chứ thật ra ban ngày thì núi vẫn vậy thôi. Phải không chị?”

“Vâng ạ.”

“Thì chắc là đúng đấy, nhưng cũng rất nguy hiểm. Đứng đây mà mặt còn nóng lên nữa là!”, Roku xoa bàn tay lên má.

“Cậu chỉ toàn nói quá lên thôi!”

“Nói quá à? Mặt cậu cũng đang đỏ lên kìa! Cậu nhìn qua những đám ruộng phía bên kia hàng rào xem! Không thấy ánh lửa rọi lên bề mặt lớp lá màu xanh đấy ư?”

“Chi toàn nói xạo! Đó là ánh sáng của sao đêm đấy thôi!”

“Ánh sáng của sao đêm và ánh sáng của lửa khác nhau chứ!”

“Cậu đúng là ngốc thật! Này, ngọn lửa ở cách đây những năm mươi dặm cơ mà!”

“Có bao nhiêu dặm đi chẳng nữa, thì bầu trời ở phía á y đang đỏ rực lên kìa, cậu không thấy sao?” Roku đưa ngón tay trở về thành một vòng tròn lớn về phía anh ta đang chỉ.

“Bởi vì là ban đêm mà.”

“Vì là ban đêm á?...”

“Cậu thật là ngớ c! Cậu không biết Araki Mataemon thì còn chấp nhận được, nhưng không biết cả chuyện này thì thật đáng xấu hổ!”, Kei nói, liếc ngang gương mặt anh bạn.

“Đụng chạm đến nhân cách rồi đấy nhé! Nếu chỉ đụng chạm nhân cách thì tớ còn nhẫn nhịn, chứ đụng chạm đến sinh mạng thì tớ ra tay đấy!”

“Lại nói kiểu đó rồi!... Thì thử hỏi chị phục vụ xem nào. Chị ơi, khi núi phun tro bụi như thế này thì vẫn leo lên núi được chứ?”

“Vâng ạ.”

“Không sao thật chứ?” Roku nhìn chằm chằm vào mặt cô gái.

“Vâng ạ. Phụ nữ cũng leo được kia mà.”

“Phụ nữ mà còn leo được thì nam giới chắc hẳn phải được rồi. Khéo lo hã!”

“Nhất định là sáu giờ sáng mai phải dậy!...”

“Tớ biết rồi!”

Sau khi ném ra câu ấy, Roku về phòng nằm xoài ra, nặng nhọc. Kei đứng lặng người, mắt nhắm lên, nhìn say sưa cột lửa từ dưới tầng sâu phụt thẳng lên giữa vòm trời.

[6]-Một loại bia Nhật Bản.

[7]-Dải thắt lưng, dùng khi mặc áo *kimono* .

Chương 4

“Này cậu, bây giờ chúng ta rẽ ngoặt rô`i leo lên nhi?”, Kei quay lại hỏi.

“Rẽ ở đây à?”

“Người ta đã chỉ là ở cuối đường có những bậc đá dẫn lên chùa, nhưng chúng ta không vào cổng chùa mà cứ rẽ trái rô`i đi lên, đúng không?”

“Cái ông cụ ở quán *udon* ấy à?”, Roku hỏi, vẫn không ngừng xoa ngực.

“Đúng rô`i.”

“Liệu chúng ta có thể tin lời ông ấy nói không?”

“Sao vậy?”

“Vì sao á? Trên đời này, những kẻ dựng quán *udon* để kinh doanh, trước hết, là những kẻ rất đáng ngờ.”

“Bán hàng ở quán *udon* thì cũng là một công việc chân chính chứ. Họ còn đáng được tôn trọng hơn nhiều so với những kẻ sung sướng chỉ biết tích lũy tiền và áp bức người nghèo khổ!”

“Có thể là họ đáng tôn trọng, nhưng họ không hợp với con người tó chút nào!... Có điều bây giờ tó bị ép phải ăn *udon* nên có ghét ông chủ quán bao nhiêu đi nữa thì cũng vô ích thôi. Thế thì tạm thời phải kìm nén vậy. Nào, chúng ta rẽ trái thôi.”

“Đúng là có những bậc đá, nhưng liệu có phải là chùa không nhỉ? Chẳng thấy chánh điện đâu cả.”

“Chắc là lửa của núi Aso đã thiêu rụi mất rồi! Cậu thấy không, thời tiết đang trở nên đáng sợ hơn đây.”

“Thôi nào, không sao đâu! Chúng ta được Đấng Linh Thiêng phù hộ mà!”

“Đấng Linh Thiêng ở đâu kia chứ?”

“Ở mọi nơi. Nơi nào có ý chí thì đều có Đấng Linh Thiêng hiện diện.”

“Cậu đúng là tự tin thật nhỉ! Mới vừa thuộc về nhóm ngoan cường mà đã chuyển sang nhóm được Đấng Linh Thiêng phù trợ. Không chừng cậu lại sắp vào nhóm ‘tôn Vương đảo Mạc’ [8]-rồi cô thủ trên núi Tsukuba luôn chắc?”

“Thì tớ đã thuộc phái ‘tôn Vương đảo Mạc’ từ lúc còn làm nghề bán đậu phụ kia mà!... Có vẻ như người ta hay ức hiếp người nghèo... Làm nghề bán đậu phụ thì cũng là con người thôi mà... Nói ức hiếp nhưng tớ rất ngạc nhiên vì chẳng phải là chuyện tranh giành quyền lợi mà chỉ là cách họ hưởng thụ mà thôi.”

“Cậu gặp chuyện đó khi nào?”

“Khi nào thì cũng chẳng quan trọng. Xưa nay bạo chúa vẫn bị xem là kẻ ác, nhưng thế kỷ hai mươi thì vẫn đây rẫy những bạo chúa đây thôi! Có điệu họ khoác lên mình một lớp áo dày gọi là ‘văn minh’ cho nên bề ngoài thì cứ hiên lạnh như những nhà sư vậy!”

“Nếu chỉ có lớp áo ngoài mà chẳng có gì bên trong thì hay hơn nhi! Đúng là khi người ta lắ m tiề n và chẳng biế t làm gì thì lại thích đua đòi bắ t chước theo kiể u ấy. Cứ cho một kẻ ngu ngố c thật nhiề u tiề n thì chắ c hẳn anh ta sẽ trở thành một bạo chúa khủ ng khiế p! Quân tử chân chính như tớ thì nghèo khô, còn những kẻ ngó ngắ xuẩ ngố c như bọn chúng thì tha hồ` tiêu tiề n để hà hiế p người khác. Thật không chịu nổi cuộc đời này! Cậu nghĩ sao nếu mình dồ n tắ t cả bọn đầ u trâu mặt ngựa ấy vào một cái túi rồ i từ miệng núi lửa Aso vút thẳng xuồ ng địa ngục?”

“Tớ sẽ vút ngay!”, Kei đứng thẳng chân trên đôi dép rom ngược nhìn cột khói màu xám đen đang cuộn tỏa.

“Cậu hung hăng ghê nhi! Mà có ỏ n không đầ y? Đừng có rơi xuồ ng vực trong lúc còn loay hoay dồ n bọn chúng vào túi nhé!”

“Tiế ng rề n nghe ghê thật!”

“Hình như đầ t dưới chân mình cũng rung lên đầ y!... Này cậu, thử áp tai xuồ ng mặt đầ t mà nghe xem nào!”

“Nghe cái gì?”

“Cái tiế ng rề n kỳ lạ ấy. Rõ ràng là nó đang rề n ngay dưới chân mình.”

“Nhưng mà không thấ y khói bồ c lên nhi!”

“Vì gió đầ y. Gió từ phía Bắ c sang nên thổi khói dạt về` bên phải hế t rồ i.”

“Vì cây cô i rậm rạp nên tớ chẳng còn nhận ra phương hướng nữa. Lên cao một chút nữa có lẽ nhìn rõ hơn.”

Họ đi xuyên qua đám cây bụi mấ t một lúc. Bề` rộng con đường chưa đé n một mét. Dù là bạn thân, hai người vẫn không sỏng bước trên đường. Kei thì hỏm hỏ sỏi bước phía trước. Roku, khỏ người nhỏ nhắ n, cắ m cúi theo sau bắ ng nhịp bước chậm rắi. Trong lúc đi theo, Roku thắ m thán phục nhữ ng đắ u chân to tướng mà Kei để lại trên đường. Vừa đi vừa thán phục nên cứ tụt đắ n lại phía sau.

Đường quanh co khúc khuỷu nên mới chưa đượ ba mươi phút mà Kei đã khuấ t dạng. Nhìn xuyên qua đám cây cũng chẳng thắ y gì. Chẳng có ai đàng đi xuồ ng núi. Mà cũng chẳng gặp người nào đàng leo núi. Chỉ có vế t chân ngựa còn lưu lại đôi chỗ trên đường. Dây hồ`ng đại thỉnh thoảng vướng vào quai dép rom. Ngoài ra, cả vùng đồ`i núi tĩnh không một bóng người. Bụng Roku đàng chứa đắ y *udon* đôi lúc chọt thắ t lại.

Khác hẳn với bắ u trời quang đắng hôm qua, sáng nay trời mù sương từ lúc họ mới ra khỏi nhà. Tuy có hơi lo nhưng họ vẫn hy vọng có thể xoay xỏ để lên đé n đé n Aso nế u thời tiế t diễn biế n tồ t hơn. Khi tiế ng vỗ tay của nghi thức cúng thắ n từ ngôi đé n dựng bắ ng gỗ mộc vang lên phía trên ngọn nhữ ng cây tùng đàng đứ ng trang nghiêm làm họ ngược nhìn thì có cái gì đó nhỏ giọt xuồ ng trán. Nhìn thắ y hơi nước màu trắng bớ c lên từ nồ`i nắ u *udon* luồ n qua cửa *shoji* ^[9] và bị thổi dạt vế` bên phải, họ nghĩ có thể trời sẽ mưa vào lúc xế` chiề`u.

Đi đượ chừng nửa đọan đường xuyên qua bụi rậm thì bắ u trời có vẻ như sắ p sửa tuôn mưa, rồ`i tiế ng mưa rơi trên ngọn cây như đàng chạy dạt vế` hướng Bắ c. Âm thanh tiế p theo lướt qua tai là tiế ng lá rung, cũng như đàng đuỏi nhau chạy vế` phía Bắ c. Roku rút cổ và tặc lưỡi.

Đi chừng một tiếng đồng hồ thì hết quãng đường có cây rừng. Có lẽ nói là đoạn đường có cây rừng khuất dạng thì đúng hơn. Nhìn lại phía sau thì chẳng thấy gì ngoài con đường độc đạo mà họ đã đi qua. Cả phía Đông lẫn phía Tây đều là sóng cỏ xanh trải dài ngút ngát, và từ sau làn sóng ấy những cuộn khói đen đang ngùn ngụt bốc lên. Không thấy chính xác miệng núi lửa, nhưng nơi phát ra đám khói đã ở ngay trước mặt rồi.

Khi Roku đi ra khỏi đoạn đường có cây rừng thì thấy Kei đang đứng, ở chỗ cách bãi cỏ chưa đầy năm mươi mét, với cái đầu trọc to tướng, ngược nhìn lên bầu trời. Chiếc dù vẫn đang gập lại, cái đầu lún phún tóc, không cả đội nón, lộ lên sau đám cỏ. Có vẻ như anh ta đang quan sát địa hình.

“Này, đợi tớ với!”

“Này cậu, ghê thật đấy! Ghê thật đấy! Cớ lên nào!”

“Tớ đang cớ đây, nên cậu phải đợi cho một chút!” Roku cớ gắ ng len vào trong đám cỏ.

“Này, cậu làm gì mà ì ì ạch thế hả?” Đợi Roku đến gần là Kei quát hỏi ngay.

“Thì tớ nói không ăn được *udon* là vì như vậy đấy. Ôi... Mệt quá!... Ô, mà mặt cậu làm sao thế này? Đen sạm cả!”

“Thế á? Mặt cậu cũng đen sạm hết rồi kìa!”

Kei thận trọng lau khắp gương mặt bằng tay áo *kimono* nên trắng. Roku thì lấy ra một chiếc khăn tay.

“Đúng thật. Áo *kimono* lau xong cũng đen luôn!”

“Khăn của tớ cũng thành ra thế này đây!”

“Ghê nhỉ!”, Kei để đầu trần dưới mưa, ngược nhìn trời.

“*Yona ! Yona* hòa lẫn với nước mưa rơi xuống đây! Cậu nhìn lên ngọn cỏ lau mà xem kìa!” Roku đưa tay chỉ. Những chiếc lá cỏ lau rũ dài, mặt lá dính đầy tro bụi ướt sũng nước mưa.

“Đúng thế!”

“Kiểu này thì nguy thật!”

“Ồ, chẳng sao đâu. Mình sắp đến rồi. Chỉ cần nhắm cái chỗ có khói bay lên mà đi là được.”

“Có lẽ vậy, nhưng thế này thì mình chẳng biết đường mà đi đâu.”

“Cho nên tớ mới dừng lại đợi cậu từ lúc nãy. Mình phải quyết định nên rẽ phải hay rẽ trái ở chỗ ngã ba này.”

“Đúng rồi, chỗ này đường rẽ làm hai hướng... Nhưng nhìn đám khói, tớ đoán là rẽ bên trái thì đúng hơn.”

“Cậu nghĩ thế à? Tớ lại định rẽ về bên phải.”

“Sao vậy?”

“Là vì phía bên phải có dấu chân ngựa, trong khi bên trái thì không hề có.”

“Thế à?”, Roku cúi người về phía trước, rẽ đám cỏ che phủ mà bước được chừng năm, sáu bước chân về phía bên trái, nhưng rồi cậu ta quay trở lại ngay và bảo:

“Có vẻ là không ổn. Không hề có một dấu chân nào”.

“Chắ c là không có đâu.”

“Ở phía bên kia thì có chứ?”

“Ừ, có hai vế t chân.”

“Chỉ hai vế t thôi sao?”

“Đúng thế , chỉ có hai vế t. Đây này, chỗ này với chỗ kia nữa”, Kei dùng mũi của cây dù vải chỉ vào những vế t chân ngựa còn in lại lờ mờ phía dưới những ngọn cỏ lau che phủ lờ i đi.

“Chỉ có thế ́ thôi thì chẳng yên tâm chút nào!”

“Rồ i sẽ ổn thôi.”

“Cậu hy vọng là Đắ ng Linh Thiềng sẽ phù hộ chứ gì? Nhưng thường thì Đắ ng Linh Thiềng của cậu lại không để mắ t đê ́ n!”

“Không sao, lâ ́ n này Đắ ng Linh Thiềng sẽ phù hộ mà!”, Kei chưa nói hế t câu thì một trận gió lớ c cuộn xoáy những dòng nước mưa và không ngắ n ngại thổi tung chiế c mũ rơm của Roku bay xa chừng mười mét về ́ phía trước. Đám cỏ mọc xanh um phía trước bị gió thổi đờ ́ng loạt ngã rạp xuô ́ng, phơi ra màu của mặt trái cọng lá bị lật lên trên, rồ i trong chớp mắ t lại trở về ́ trạng thái ban đầ u.

“Sắng khoái thật! Khi gió thổi qua thì có thể nhìn thắ y những đầ u chân trên cỏ, cậu nhìn kìa!”, Kei chỉ vào biển cỏ xanh với những đọt sóng nhẹ nhàng.

“Tớ chẳng thắ y sắng khoái gì cả. Vừa bị thổi bay nón đây này!”

“Nón bị thổi bay á y à? Có hê ́ gì cái chuyện bay nón á y! Cậu đê ́ n nhạt lại đi. Hay là tớ đê ́ n nhạt cho cậu nhé?”

Ngay lập tức Kei đặt cây dù nặng trĩu lên chiếc nón của mình rồi chạy ào vào trong đám cỏ lau.

“Này, có tìm thấy ở chỗ đó không?”

“Hơi chếch về bên trái một chút.”

Kei càng lúc càng chìm sâu vào đám cỏ lau, rốt cuộc chỉ còn lộ lên cái đầu. Roku đứng lại đằng sau lại bắt đầu lo lắng.

“Này cậu! Có ổn không đấy?”

“Gì vậy?”, câu trả lời vọng lại từ cái đầu nhô lên ở đằng xa.

“Cậu có ổn không?”

Chẳng mấy chốc cái đầu lộ lên của Kei cũng đã khuất dạng.

“Ồ... Ồi!...”

Ngay trước mặt Roku, từng cụm khói xám đen như màu lông chuột vẫn không ngừng tỏa ra, cuộn xoáy phả lên trời rồi hòa vào bầu không khí trên cao để cùng với nước mưa rơi trở lại xuống đầu Roku không thương tiếc. Roku thờ thẫn dỗi về phía mà cái đầu nhô lên của Kei vừa biến mất khỏi tầm nhìn.

Một lúc sau, Kei lại hốt nhiên lộ đầu ra ở một chỗ bất ngờ, cách chỗ Roku đang đứng chừng năm mươi mét về phía trước.

“Không thấy cái nón đâu cả!”

“Chắc là không cần đến nón đâu. Cậu quay lại nhanh đi!”

Kei ngẩng cao cái đầu trọc lóc và đi như bơi trong đám cỏ lau.

“Này, không biết nó bay đi đâu rồi nhỉ?”

“Nó bị thổi bay lúc bọn mình đang bàn bạc để tìm phương hướng ấy. Thôi bỏ qua chuyện cái nón đi. Nhưng mà phải đi tiếp thì ngán ngẩm thật đấy!”

“Đã ngán ngẩm rồi sao? Vẫn chưa đi được bao nhiêu mà!”

“Nhìn đám khói đằng kia, rồi cả cơn mưa này nữa, tớ thấy có cái gì đó thật đáng sợ! Chẳng còn sức lực đâu mà đi tiếp nữa!”

“Lúc này mà cậu nản chí bàn lui thì bó tay!... Cậu không thấy cảnh tượng hùng vĩ thế kia à? Ở chỗ có những cột khói bốc lên cuộn cuộn ấy.”

“Cái cảnh khói bốc cuộn cuộn ấy làm tớ thấy ghê ghê!”

“Cậu đừng đùa như thế! Ta sẽ đến ngay chỗ những cuộn khói kia mà! Rồi sẽ nhìn vào bên trong miệng núi lửa ấy chứ!”

“Thử nghĩ lại một chút thì thấy chuyện ấy thật dở hơi! Rồi nếu chẳng may trong lúc quan sát mà chúng ta bị rơi xuống vực thì hết cách!”

“Dù có thế nào thì ta cũng phải đi!”

“Ha ha ha! ‘Dù có thế nào’ à? Hề cậu nói ‘dù có thế nào’ là tớ lại bị lôi vào cuộc. Lúc này cũng vì cái câu ‘dù có thế nào’ của cậu mà tớ phải ăn món *udon*. Bây giờ mà tớ có bị kiệt lý thì cũng do câu nói ‘dù có thế nào’ của cậu đấy!”

“Được rồi. Tớ chịu trách nhiệm mà!”

“Cậu nói chịu trách nhiệm cho chúng bệnh của tớ thì chẳng hóa ra vô nghĩa sao? Cậu có bệnh thay cho tớ được đâu cơ chứ!”

“Nhưng sẽ ổn thôi mà. Tớ sẽ chăm sóc cậu, rồi thì sẽ bị lây bệnh và như thế là tớ giúp đỡ cậu.”

“Thế à? Thế thì tớ an tâm rồi. Ta đi thêm một đoạn nữa nhì.”

“Xem kìa, trời đã sáng ra một chút rồi đấy. Quả đúng là Đáng ng Linh Thiêng phù trợ chúng ta rồi!”

“Thật là may mắn! Thôi thì đi vậy, nhưng tôi nay cậu phải cho tớ được một bữa ăn ngon đấy nhé!”

“Lại ăn ngon à? Nếu cậu chịu đi thì chắc chắn là được rồi.”

“Mà này...”

“Còn thêm điều kiện gì nữa sao?”

“Ừ.”

“Cái gì nào?”

“Kể cho tớ nghe về cuộc đời cậu được không?”

“Cuộc đời tớ à? Thì cậu vẫn biết đấy thôi.”

“Quãng đời trước khi tớ được biết kia. Lúc cậu là chú bé học việc ở cửa hàng đậu phụ à...”

“Tớ không học việc đâu. Tớ là con của gia đình làm đậu phụ mà.”

“Tớ muốn nghe chuyện khi cậu là con của gia đình làm đậu phụ, chuyện về duyên cớ nào đã khiến cậu bỗng dưng lại ghét những người giàu có.”

“Ha ha ha! Nếu cậu muốn nghe đến thế thì tớ sẽ kể. Đồi lại, cậu phải gia nhập nhóm ngoan cường đây nhé! Vì cậu chưa từng có chuyện gì với bọn người giàu có xa ấy cả nên mới thông dong như thế đây. Cậu đã đọc *Chuyện hai thành phố* của Dickens chưa?”

“Chưa. Tớ có đọc *Cuộc chạm trán ở Iga* nhưng Dickens thì chưa.”

“Vì thế nên cậu ít có sự cảm thông với người nghèo... Ở cuối truyện ấy có phần nhật ký của một bác sĩ viết trong tù. Rất thảm thiết!”

“Ồ, nhật ký viết về cái gì thế nhỉ?”

“Viết về chuyện hô ỉ trước Cách mạng Pháp, giới quý tộc lòng quyết đã hành hạ những người dân thấp cổ bé họng ra sao... Tớ sẽ kể cậu nghe chuyện ấy tới nay luôn nhé!”

“Ừ.”

“Ừ thì... Cách mạng Pháp cũng là một hiện tượng tất yếu thôi. Nếu bọn quý tộc giàu có đã bạo hành đến thế thì cách mạng nổ ra cũng là một lẽ tự nhiên ấy mà. Cậu xem, nó cũng giống như cái miệng núi lửa đang sôi ùng ục và phun trào kia thôi vậy”, Kei đứng sững nhìn về phía những cuộn khói đen.

Từ dưới đáy sâu hàng trăm dặm, khối vật chất đậm đặc không biết là nặng đến mấy trăm tấn cuộn xoáy và sôi trào vọt lên, xuyên vào màn mưa thu dày đặc đang phủ kín bầu trời. Âm thanh tưởng chừng làm cho từng phân tử nhỏ bé của cuộn khói hàng trăm tấn ấy phải chấn động đến phát nổ từ phía trời xa hòa vào khối vật chất đậm đặc đang bay lượn trên đầu họ.

Đứng giữa trời mưa gió, Kei nhúu lồi lông mày rậm như sâu róm, nhìn ngẩn ngơ với dáng vẻ bình thản lạ lùng.

“Hùng vĩ thật, phải không?”

“Đúng là hùng vĩ thật”, Roku đáp lời với vẻ nghiêm trang.

“Hùng vĩ đến đáng sợ!” Roku nói thêm sau một lúc im lặng.

“Tinh thần của tớ cũng giống như vậy đấy!” Kei bảo.

“Tinh thần cách mạng à?”

“Ừ, một cuộc *cách mạng văn minh* .”

“ *Cách mạng văn minh* là thế nào?”

“Là cuộc cách mạng không đổ máu.”

“Nếu làm cách mạng mà không dùng kiếm thì dùng cái gì?”

Kei không nói gì, đưa bàn tay lên vỗ nhẹ hai lần vào cái đầu trọc.

“Dùng cái đầu à?”

“Ừ. Đợi phương đến với ta bằng cái đầu thì ta cũng phải đợi với họ bằng cái đầu chứ.”

“Đợi phương là ai vậy?”

“Bọn người giàu có và quyền thế. Những kẻ đã hành hạ những đồng bào không nơi nương tựa!”

“Ừ.”

“Những kẻ đã ngang nhiên trục lợi trên sự đổ vỡ của xã hội!”

“Ừ.”

“Những kẻ luôn lấy cớ là vì cơm áo để mà trục lợi!”

“Ừ.”

“Những kẻ cứ điềm nhiên hưởng lạc trên sự sa đọa của xã hội thì phải bị trừng phạt!”

“Ừ”

“Cả cậu cũng phải bị trừng phạt!”

“Ừ, cả tớ!”

Kei chậm chạp trở gót. Roku lặng lẽ bước theo sau. Trong không gian lúc này chỉ có khói, mưa, mây và gió. Dưới đất thì chỉ có cỏ lau xanh, cỏ bại tượng hoa vàng và rải rác đó đây là những bông hoa chuông đơn độc. Hai con người lẻ loi đang dấn bước vào chốn không người.

Từ hai phía, những ngọn cỏ lau cao đến ngang hông mọc lên ra che phủ bề mặt con đường hẹp. Không thể nào đi thẳng mà không vướng cỏ ở hai bên. Mà nếu đụng vào cỏ thì sẽ dính *yona* đang bám vào nước mưa. Cả Kei và Roku đều sột soạt đi trong đám cỏ lau sũng nước, với trang phục là áo *yukata* nên trắng, nịt tất trắng, chỉ có tất chân và lớp phủ bên ngoài tất màu xanh sẫm. Trang phục của họ từ thắt lưng trở xuống bị nhuộm thành màu lông chuột. Phần từ thắt lưng trở lên cũng dính đầy *yona* quện trong nước mưa rơi xuống, nên từ đầu đến chân trông giống như họ vừa bị rơi xuống công nước thải.

Hơn nữa, con đường ngoằn ngoèo khúc khuỷu nên dù không có cỏ thì họ cũng khó mà biết được mình sẽ đi đến đâu. Với cỏ mọc rậm rạp thế này thì mọi thứ càng mờ mịt. Ngay cả dấu chân ngựa cũng rất ít khi nhìn thấy, nên chỉ có thể nói là họ vẫn tiếp tục đi, còn mọi chuyện từ đây đành phó mặc cho số phận.

Con đường mà lúc đầu họ chọn đi, hướng về phía những cuộn khói bốc lên, không biết tự lúc nào đã đổi hướng. Dần dần bụi *yona* bay tạt ngang vào họ. Khi nhận ra miệng núi lửa mà lúc trước họ nhìn thấy phía bên cạnh bỗng dựng nấp mũi về phía sau thì Kei dừng ngay lại.

“Hình như mình đi lạc hướng rồi!”

“Ừ”, Roku cũng dừng theo, với vẻ mặt khổ sở.

“Cậu sao vậy? Trông thảm hại thế kia! Cậu đau à?”

“Thì thảm hại thật đấy chứ!”

“Cậu đau ở đâu à?”

“Tớ bị phỏng rộp hết cả chân, không chịu nổi!”

“Chết thật! Chắc là đau lắm phải không? Cậu thử tựa vào vai tớ xem nào. Có lẽ bước đi sẽ đỡ đau hơn đấy.”

“Ừ”, Roku buột miệng thẫn thờ, vẫn không hề nhúc nhích.

“Khi nào về đến nhà trọ, tớ sẽ kể chuyện hay cho cậu nghe.”

“Nhưng biết bao giờ thì mới về tới được?”

“Mình đã định sẽ đến chỗ nguôn nước nóng lúc năm giờ. Nhưng cái đám khói kia thật là kỳ lạ! Đi về bên trái hay bên phải đều thấy nó ở phía trước, không lùi xa mà cũng chẳng đến gần!”

“Kể từ khi mình bắt đầu leo núi thì nó đã ở phía trước rồi.”

“Đúng thế. Chúng ta đi thêm chút nữa xem sao nhé?”

“Ừ.”

“Hay là nghỉ một chút nhỉ?”

“Ừ.”

“Sao bỗng dưng cậu mất hết sức lực vậy kìa?”

“Là tại món *udon* cả đấy!”

“Ha ha ha! Để bù lại, tớ sẽ kể chuyện cho cậu nghe khi về đến nhà nghỉ.”

“Cậu có kể tớ cũng chẳng còn muốn nghe nữa!”

“Vậy thì lại uống cái thứ ‘*ebisu* không phải là bia’ nhé!”

“Ồ dào! Với tình trạng này, tớ chẳng có hy vọng gì sẽ về đến nhà nghỉ cả!”

“Ồ, không sao đâu mà!”

“Ý tớ là, trời sắp tối đến nơi rồi đấy!”

“Cái gì?” Kei lấy ra chiếc đồng hồ bỏ túi – “Mới bốn giờ kém năm mà. Trời tối là do thời tiết đấy thôi. Nhưng bị mất phương

hướng như thế này thì cũng hơi mệt đấy. Mình đã đi bộ chừng hai, ba dặm từ lúc bắt đầu leo núi nhỉ?”

“Đề đề n mức bị rộp chân như thế này, chắc là mình đã phải đi đề n mười dặm rồi à ý chứ!”

“Ha ha ha! Chỗ khói bốc lên lúc này mình thấy ở phía trước giờ đã ở tít đằng sau rồi. Vậy thì chúng đã đi về phía Kumamoto được chừng hai ba dặm rồi nhỉ.”

“Có nghĩa là chúng ta cách ngọn núi cũng chừng ấy quãng đường.”

“Có lẽ thế... Này cậu, ở ngang chỗ cột khói lúc này giờ lại có khói mới bốc lên kia! Chắc là một cái miệng núi lửa mới đấy. Nhìn khói cuộn cuộn thế kia thì chắc là gần ngay đấy thôi. Làm sao mà đề n đó bây giờ? Kiểu gì thì nó cũng ở ngay phía sau triền núi ấy thôi nhưng không có đường đi thì kẹt thật!”

“Nếu mà có đường thì cũng chẳng đi được đâu!”

“Mây hay là khói đang bay đề n dày đặc kia! Trông đáng sợ thật đấy, phải không cậu?”

“Ừ.”

“Cậu thấy thế nào? Cảnh tượng ngoạn mục thế này, nếu không phải là dịp này thì làm sao mà nhìn thấy được! Ừm, có chút gì màu đen đang rơi xuống tới tấp kia! Trên đầu cậu bị vấy bẩn hết rồi. Cho cậu mượn mũ của tớ này... Đội lên đi nhé! Mà này, cậu có khăn choàng phải không? Cậu nên choàng từ trên xuống để không bị gió thổi bay... Đề tớ buộc cho... Dù thì nên gấp lại, không khéo sẽ bị gió

thối lật ngược ra đấ y! Rô i dùng nó làm gậy mà đi. Có cây gậy thì chấ c sẽ dễ đi hơn một chút.”

“Tớ thấ y dễ đi hơn rô i... Có vẻ như cả mưa và gió đê u đang mạnh lên thì phải.”

“Ừ, lúc nấ y thì có vẻ hứng lên một chút. Mưa gió thì không sao, nhưng chân cậu có còn đau không đấ y?”

“Đau chứ. Trước khi leo núi chân tớ chỉ có ba vế t rộp thôi mà bây giờ bị rộp khấ p cả rô i!”

“Tô i nay nhé, tớ sẽ lấ y đê u mấ thuốc trộn với cơm làm thuốc đấ p cho cậu.”

“Chỉ câ n vê đê n nhà trọ thì sẽ ổn, nhưng mà...”

“Lúc phải đi bộ thì cậu khỏ sở lấ m, đúng không?”

“Ừ.”

“Gay thật nhi!... Nê u leo lên chỗ nào cao cao thì chấ c sẽ nhìn thấ y con đường có người đi đấ y... À, hình như có một đê i cỏ ở đầ ng kia kìa!”

“Ở phía bên phải á y à?”

“À, leo lên chỗ á y thì chấ c chấ n mình sẽ nhìn được toàn cảnh miệng núi lửa. Khi đó thì sẽ biế t đường đi thôi.”

“Biế t đường đi á? Khi cậu lên đê n chỗ đó thì mặt trời lặn mấ t rô i!”

“Đợi tớ một chút. Để xem má’y giờ rô`i. Mới bô`n giờ tám phút thôi. Chưa đê`n lúc mặt trời lặn đâu. Cậu đợi tớ ở đây nhé! Tớ nhìn xem một chút rô`i quay lại.”

“Tớ sẽ đợi, nhưng nê`u cậu lại bị lạc đường lúc quay về` thì tai họa thật đấ’y! Hai người sẽ lạc nhau má’t còn gì!”

“Không sao đâu. Dù the` nào thì mình cũng chưa muô`n chê`t đâu! Có gì tớ sẽ câ`t tiế`ng thật to gọi cậu.”

“Ừ. Nhớ gọi tớ nhé!”

Kei lừng lững đi vào vùng khói mây mù mịt. Roku thấ`p thỏm đứng lại một mình trong đám cỏ lau, nhìn theo lưng người bạn đang là điểm tựa của mình. Một lúc sau thì bóng dáng Kei biê`n má’t trong đám cỏ.

Ngọn núi hùng vĩ cứ cách khoảng năm phút lại rê`n lên dữ dội khác thường. Mỗi lâ`n như the` thì cả mưa lẫn khói đê`u rúng động. Hình như đợt chấ`n động mới qua còn dội đê`n cả Roku đang đứng ủ` rũ. Mưa roi xô`i xả trên đám cỏ trải dài ngút má’t đang oã`n mình trong khói phủ. Một đám mây lớn tự dung cuộn vào giữa mưa và cỏ. Roku run rẩy nhìn về` phía đô`i cỏ đầ`ng xa, nước mưa quyện tro bụi *yona* thấ`m cả vào trong bụng.

Đám khói độc địa màu đen xoáy thành cuộn dài rô`i ngùn ngụt bô`c lên trời. Ngay lúc đó đấ’t dưới chân Roku chuyển động như một con động đấ’t. Rô`i tiế`ng núi rê`n tương đô`i vắ`ng lạng. Khi đó từ phía dưới mặt đấ’t vang lên tiế`ng gọi:

“O...σ...σ...i!”

Roku giơ hai tay che tai để lắ`ng nghe.

“Ồ...ơ...ơ...i!”

Đúng là có ai đó đang gọi. Điều lạ lùng là tiếng gọi đó vang lên từ phía dưới chân.

“Ồ...ơ...ơ...i!”

Roku bất giác lao về phía tiếng kêu.

“Ồ...ơ...ơ...i!”. Roku lấy hết hơi để cất tiếng gọi thật to, đáp lại. Từ phía dưới đám cỏ có tiếng “Ồ...ơ...ơ...i!” đáp lại. Đúng là Kei rô-ì!

Roku cứ liêu lĩnh rẽ những ngọn lau cao ngang ngực mà xông xáo tiếng về phía tiếng gọi.

“Ồ...ơ...ơ...i!”

“Ồ...ơ...ơ...i! Cậu ở đâu thế?”

“Ồ...ơ...ơ...i! Tớ ở đây này!”

“Ở đây...u...u?”

“Đây này...à. Cậu cứ đi liêu như thế thì nguy hiểm lắm. Coi chừng rơi xuống đấy!”

“Cậu rơi xuống đâu rồi...ô-ì?”

“Tớ rơi xuống đây này...à. Cẩn thận đấy!”

“Tớ cẩn thận mà. Nhưng cậu rơi xuống đâu rồi...i...i?”

“Coi chừng rơi xuống kia! Chân cậu bị rộp sẽ đau lắm đấy...á-y!”

“Tớ không sao...ao. Cậu rơi xuống đâu rồi...i...i?”

“Đây nà...ày. Cậu đừng đi về phía trước nữa. Cậu đợi ở đó đi, tớ sẽ đi tới.”

Giọng nói âm vang của Kei vọng qua mặt đất, mỗi lúc một gần hơn.

“Ồ, tớ bị rơi xuống dưới này!”

“Cậu rơi xuống đâu vậy?”

“Cậu không nhìn thấy à?”

“Tớ chẳng nhìn thấy gì cả!”

“Vậy thì cậu hãy nhích lên phía trước một chút.”

“Trời ạ! Cái gì thế này?”

“Ở trong cỏ mà có một chỗ như thế này, nguy hiểm thật đấy!”

“Sao ở trong cỏ mà lại có một cái hố như vậy nhỉ?”

“Dấu vết còn lại sau khi nham thạch chảy qua đây. Cậu nhìn xem, trong lòng hố có màu nâu và không một cọng cỏ nào mọc được!”

“Thì ra là thế. Rắc ròi nhỉ! Đây, cậu có lên được không?”

“Tớ lên làm sao được! Độ cao những ba mét cơ mà!”

“Chết thật! Làm sao bây giờ?”

“Cậu có nhìn thấy đâu tớ không?”

“Tớ chỉ nhìn thấy một bên chòm tóc thôi.”

“Này cậu!”

“Gì?”

“Cậu nằ m lên trên lớp cỏ lau rô`i nhòai đầ`u ra bên trên hồ` đi nào!”

“Được rô`i. Tớ sẽ ló đầ`u ra. Cậu đợi một chút nhé!”

“Ừ, tớ sẽ đợi dưới này”, Kei lắ y cây dù đập bằ m bọp vào vách hồ`. Roku ngó nghiêng liệ u chừng rô`i rón rén nằ m bẹp xuố ng đắ m cỏ lau ướt đắ m, thò đầ`u ra phía trên miệ ng hồ`, gọi:

“O...i!”

“O...i! Cậu sao rô`i? Vê` t rọp ở chân có đầ u không?”

“Chuyệ n rọp chân của tớ thì có đắ ng gì đầ u! Cậu lên nhanh đi cho tớ nhò!”

“Ha ha ha! Không sao đầ u. Ở dưới này không bị gió thổi, nên còn đễ chịu là đắ ng khác!”

“Đễ chịu á? Mặt trời sắ p lặ n rô`i kìa! Cậu lên nhanh đi chứ!”

“Này cậu!”

“Gì?”

“Cậu có khắ n tay không?”

“Có. Nhưng đễ làm gì?”

“Tớ bị trượ t chân lúc rơi xuố ng, nên bị tró c móng chân.”

“Tróc móng chân? Chắ c cậu đau lắ m hả?”

“Cũng hơi đau”

“Cậu có đi được không?”

“Được chứ. Nê u cậu có khăn tay thì ném xuô ng cho tớ với.”

“Tớ xé ra cho cậu nhé?”

“Thôi, tớ tự xé được mà. Cậu cứ vo tròn lại và ném xuô ng đi. Vo chặt lại rô i ném kéo gió thổi bay mắ t.”

“Cậu không phải lo, khăn ướt sũng cả rô i! Sẽ không bị gió thổi bay đâu. Đây, tớ ném xuô ng này. Chụp lắ y!”

“Trời tô i hắ n nhĩ! Khói vẫn cứ bắ c lên đắ y chứ?”

“Ừ. Khói mù mịt cả khoảng trời.”

“Núi vẫn rê n to chứ?”

“Hình như tiế ng rê n to hơn lúc nắ y... Cậu xé khăn được không?”

“Tớ xé được rô i. Và cũng buộc xong vé t thương rô i.”

“Cậu có ổn không? Có bị chảy máu không?”

“Máu lẫn với nước mưa thắ m loang ra cả tắ t đây này.”

“Chắ c cậu đau lắ m nhĩ!”

“Đau thì cũng chẳng sao. Đau nghĩa là mình còn sắ ng mà!”

“Tớ lại đau bụng rô i!”

“Vì cậu nằ m ép bụng xuô ng cỏ ướ t đầ y. Thôi đượ rô i, cậu đứng lên đi!”

“Đứng lên thì tớ không còn nhìn thấ y mặt cậu nữa!”

“Gay nhi! Này, hay là cậu nhắ y xuô ng đầ y đi?”

“Nhắ y xuô ng rô i biế t làm thề nào?”

“Cậu không nhắ y xuô ng đượ à?”

“Không phải tớ không nhắ y xuô ng đượ..., nhưng nhắ y xuô ng rô i làm gì nữa chứ?”

“Rô i mình cùng đi.”

“Cậu địn đi đầ y?”

“Hừm... Nham thạch đầ chắ y qua lòng hó này xuô ng chầ nứ i, nên nề u đi xuô ng theo lồ i này chắ c sẽ ra đượ một nơi nào đầ .”

“Nhưng mà...”

“Nhưng mà cậu không muồ n chứ gì? Không muồ n thì thôi vậy.”

“Không phải tớ không muồ n, nhưng mà... cậu lên đầ y thì chắ ng hay hơn sao? Cậu tìm cách lên thử xem nào!”

“Vậ thì cậu cứ men theo thầ hỏ này mà đi nhề. Tớ sẽ đi đườ lòng hó . Như vậy mình vẫn nói chuyề đượ với nhau, một người ở trên và một người ở đườ i.”

“Nhưng không có đườ đi men theo miệ ng hó .”

“Chỉ có cỏ thôi à?”

“Ừ, và cỏ thì...”

“Thì sao?”

“Cỏ mọc cao để n ngực tớ kia!”

“Dù sao thì tớ cũng không thể lên được!”

“Cậu không lên được à? Chẳng còn cách nào khác nữa!... Ồ...i!... Ồ...i!... Tớ gọi đây mà. Ồ...i! Sao cậu không lên tiếng?”

“Ồ`...”

“Có ổn không?”

“Cái gì?”

“Cậu có nói được không?”

“Tớ nói được.”

“Thế sao cậu lại im lặng vậy?”

“Tớ đang suy nghĩ một chút.”

“Cậu nghĩ gì thế?”

“Nghĩ cách để lên khỏi cái hố này.”

“Nhưng cái quái gì khiến cậu rơi xuống một chỗ như vậy chứ?”

“Tớ không muốn cậu phải sốt ruột lâu, nên chỉ quan sát ở chỗ dưới cỏ thôi. Bỗng dưng tớ bị hỏng chân rồi rơi xuống hố!”

“Thế thì có vẻ như vì tớ mà cậu rơi xuống hố ấy nhỉ. Tệ thật! Cậu cố tìm cách nào mà lên giúp tớ với!”

“Ôi... Tớ thì chẳng sao cả. Còn cậu mau đứng dậy đi. Cứ nằm trên cỏ như thế rồi lạnh bụng thì khổ đấy!”

“Bụng dạ tớ thì không việc gì đâu.”

“Cậu đau nhiều không?”

“Thì vẫn đau thế thôi.”

“Bởi thế nên cậu phải đứng dậy đi! Ở dưới này tớ sẽ nghĩ cách để có thể thoát ra khỏi hồ.”

“Nếu tìm được cách gì thì gọi tớ nhé. Tớ cũng sẽ suy nghĩ giúp cậu.”

“Được rồi.”

Tiếng trò chuyện bật đi một lúc. Đứng trong đám cỏ, Roku bôn chôn nhìn xung quanh thì thấy đám mây đen phủ xuống đôi chỗ ngang lưng núi đang tan ra thành một vầng đùn đục như mặt biển và bay về phía mình ở độ cao chừng một mét rưỡi. Kim đồng hồ đã chỉ gần năm giờ. Ở chỗ lưng núi vốn đã tối hơn bình thường. Gió thì cứ rít lên hun hút và mỗi lần rít lên lại thổi khói khí màu đen từ đằng xa bay đến. Trong khoảng trời nhập nhoạng càng lúc càng tối thêm, gió cứ xoáy như đang trong cơn lốc. Đám khói cứ bốc lên không ngừng từ miệng núi lửa bị cuốn xoáy vào gió lốc, toi bời trong bão thổi rồi vỡ tràn ra đen ngòm thật đáng sợ.

“O...i! Cậu còn ở đó không?”

“Tớ vẫn ở đây. Cậu đã nghĩ ra cách nào chưa?”

“Chưa. Ngọn núi trông thế nào?”

“Càng lúc càng đáng sợ hơn thôi.”

“Hôm nay là ngày mấ y nhỉ?”

“Hôm nay là ngày mông hai tháng chín”

“Chắ c là ngày 210 rô i nhỉ?”

Cuộc trò chuyện lại ngừng một lúc. Trái ra ngút mắ t là cảnh tượng gió, mưa và khói của ngày 210 vùi dập cỏ cây tươi tắn. Không nhìn thấ y được cả những cây cỏ ngã rạp trong khoảng cách chừng một trăm mét về phía trước.

“Mặt trời đang lặn rô i kìa! O...i, cậu còn ở đó không?”

Chắ ng biế t người đang ở dưới hô có bị gió thổi bay đi mắ t hay không mà chắ ng nghe thấ y ừ hử gì. Núi Aso rề n lên như thể sắ p bùng vỡ.

Roku hoảng hô t, lại nhòai người trên cỏ như một khúc cây:

“O...ơ...i, cậu còn ở đó không?”

“O...ơ...i, tớ đây mà!”

Trong lòng thung lũng tô i nhờ nhờ, ở tâ m cách đáy thung lũng chừng năm mươi mét có một cái bóng trắng đang lò mò cử động. Hình như là đang vẫy tay.

“Sao cậu lại tới chỗ đó?”

“Vì tớ sẽ thoát lên từ chỗ này.”

“Cậu có thoát lên được không?”

“Tớ lên được. Cậu đừng đây nhanh lên!”

Quên cả bụng đang đau và chân đang phồng rộp, Roku nhảy cẫng lên như một chú thỏ.

“Ồ...i, tớ đây này!”

“Cậu đã y à? Cậu thử ló đầu ra chút nữa đi!”

“Thế này à?... Thì ra vậy. Hóa ra cũng cạn thôi mà! Thế này nếu tớ đưa cây dù xuống cho cậu nắm thì chắc là lên được thôi.”

“Nếu chỉ có cây dù thôi thì không được đâu. Này, phiến cậu...”

“Ừ. Chẳng phiến hà gì đâu. Cậu cần gì?”

“Tháo dây thắt lưng của cậu ra, buộc đầu dây vào cán dù... Chắc là cán dù của cậu có đoạn cong phải không?”

“Đúng rồi i. Cong ngoặt lại á y.”

“Cậu buộc dây vào chỗ cong á y nhé!”

“Tớ sẽ buộc, sẽ buộc cho cậu ngay đây!”

“Cậu buộc xong thì thả đầu dây thắt lưng xuống cho tớ nhé!”

“Tớ sẽ thả xuống. Xong ngay thôi mà. Cậu đợi tớ một chút, rồi sẽ ổn cả thôi... Cậu xem, tớ có vòng bụng Di Lặc [10]-nên thắt lưng dài, tha hồ mà thả!”

“Này cậu, phải buộc thật chặt vào cán dù đấy nhé. Tớ nặng sáu mươi lăm cân đấy y!”

“Bao nhiêu cân cũng không hề gì! Cậu cứ yên tâm!”

“Có ổn không?”

“Ổn cả mà!”

“Tớ đợi đây... Ô`, không được! Cậu mà trượt xuống thì khôn
đầy!”

“Giờ thì ổn rồi. Tớ mới vừa thử thôi. Cậu sẽ lên được mà. Không
sao đâu!”

“Cậu mà bị trượt thì cả hai đều rơi xuống đấy!”

“Không sao đâu mà! Tại lúc này tớ cầm dù chưa được chắc tay
thôi.”

“Này cậu, phải giẫm chân lên góc lau mà trụ cho vững nhé!...
Nếu dồn trọng tâm về phía trước quá nhiều thì bờ đất sẽ sụt lở
làm cậu trượt chân đấy!”

“Được rồi, không sao. Cậu sẽ lên được mà!”

“Cậu có giẫm nghiêng về phía trước không đấy? Tớ hô i hộp cho
lần này quá!”

“Này cậu!”

“Gì thế?”

“Cậu nghĩ là tớ không có sức cho nên mới lo như thế phải
không?”

“Ừ.”

“Nhưng tớ là một con người bình thường mà.”

“Tất nhiên!”

“Vì là tất nhiên nên cậu hãy yên tâm và cứ tin tưởng ở tớ. Tớ tuy nhỏ người nhưng nhất định sẽ cứu được một người bạn chí cốt bị kẹt dưới hồ mà!”

“Tớ lên đây. Nào...”

“Nào... Cố chút nữa!”

Đôi chân đầy những vết phỏng rộp bám chặt vào gốc cỏ lau, da phơi trần ra dưới cơn mưa của ngày 210, lưng cong lại như một con tôm, Roku vận hết sức lực bấu lấy cán dù. Dưới mái đầu đội cái nón rom được buộc bằng chiếc khăn, khuôn mặt đỏ lựng phơi ra trong gió núi Aso bị bụi yona bám đầy, bụi dính cả vào những chiếc răng khênh đang nghiến chặt.

May mắn là cán của cây dù vải dày được làm bằng gỗ tự nhiên rất chắc và có nhiều mắt to nên không có vẻ gì là dễ gãy. Ở đầu tay cầm uốn cong làm bằng gỗ tốt ấy, dải thắt lưng obi được buộc chắc vào, như một sợi dây của cánh cung Satsuma căng qua đám cỏ lau, còn đầu bên kia mắt hút trong lòng hồ. Trong thoáng chốc, từ phía đầu dây bị khuấy kia, cái đầu lỏm chồm như quả dẻ gai thành linh xuất hiện.

“Được rồi!”, anh ta thốt lên, hai tay bám chặt vào thành hồ, đồng thời nửa thân trên vạm vỡ được nhấc khỏi lòng hồ với cây dù gấn chênh chênh phía sau. Ngay lúc đó Roku ngã vật xuống, nằm bật ngửa ra trong đám cỏ.

[8]-Nhóm chủ trương ủng hộ Thiên Hoàng, thực hiện đảo chính lật đổ chính quyền Mạc Phủ trong cải cách Minh Trị.

[9]-Loại cửa trượt ở kiểu nhà truyền thống Nhật Bản, được làm bằng những thanh gỗ và dán giấy phủ qua các ô trống.

[10]-Nguyên văn là “chiều dài đến tận Thiên Trúc”, cách nói dân gian để phóng đại tầm xa hoặc độ dài.

Chương 5

“Này, tới giờ ăn rồi đây. Cậu không dậy ăn à?”

“Ừ, tớ không dậy đâu.”

“Chứng đau dạ dày của cậu có bớt không?”

“Nói chung thì có vẻ bớt đau, nhưng kiểu này thì có khả năng sẽ đau trở lại. Vì là hậu quả của việc ăn món *udon* ‘dù có thế nào’ của cậu nên không dễ gì mà khỏi hẳn được đâu!”

“Cậu nói năng hoạt bát như thế thì chắc là không đến nỗi nào! Thế cậu có định đi bây giờ không đây?”

“Đi đâu?”

“Núi Aso.”

“Cậu vẫn muốn lên núi Aso à?”

“Dĩ nhiên! Mình đến đây là để lên núi Aso kia mà! Lẽ nào lại không đi!”

“Thế cơ à? Nhưng đáng tiếc là tớ bị phùng rộp thế này thì không có cách nào đi được!”

“Những vết rộp chắc là đau lắm nhỉ?”

“Cậu hỏi có đau không á? Tớ năm thế này mà con đau còn chạy rần rật qua đầu á!”

“Tớ đã p thuô c cho cậu rô i mà chẳng thấ y tác dụng gì nhi!”

“Nê u đã p thứ thuô c ấy mà có tác dụng thì mệt đấ y!”

“Cậu nói sao? Khi tớ đã p vào thì thấ y cậu có vẻ dễ chịu lă m kia mà?”

“Vì tớ nghĩ là nó sẽ khỏi.”

“Có lúc cậu cũng dễ sợ thật đấ y nhi!”

“Lúc nào?”

“Khi cậu để trầ n mà kéo cán dù ấy.”

“Đó là vì cậu khinh người quá đấ y thôi!”

“Ha ha ha! Nhưng nhờ vậy mà tớ mới lên được khỏi cái hồ đấ y! Cậu mà không bức xúc thì không chừng giờ này tớ chề t queo dưới hồ rô i cũng nên!”

“Tớ bấ t chấ p những vế t rộp sung tâ y để mà kéo, rô i mình trầ n ngã lă n ra đă m cỏ lau. Thê mà cậu chẳng nói được một lời cảm ơn! Cậu đúng là một kẻ vô tình!”

“Đổi lại, tớ đã cõng cậu về ̀ tận nhà trọ này còn gì!”

“Cậu có cõng tớ đâu! Tớ tự đi về ̀ đấ y chứ!”

“Thê cậu có biế t ở đây là đâu không?”

“Cậu nghĩ người ta điên rô ắ c? Đây là làng Aso chứ ở đâu! Đây cũng là trạm xe ngựa, cách ba căn nhà từ chỗ quán mà tớ bị ép ăn món *udon* ‘dù có thê nào’ của cậu. Hơn nửa ngày leo núi, rô t cuộc khi thử quay trở xuô ng thì hóa ra vẫn đă ng ở chỗ bắ t đầ u. Thật

hết sức ngớ ngẩn! Từ giờ trở đi tớ sẽ không thềm tin vào chuyện Đấng Linh Thiêng phù hộ như cậu nói nữa đâu.”

“Vì là ngày 210 nên mọi chuyện mới tệ như vậy đấy!”

“Cậu cứ lên núi mà khoác lác những lời phô trương như thế đi!”

“Ha ha ha! Nhưng lúc đó thì cậu sẽ luôn miệng ‘phải, phải!’ đấy về cảm phục ấy chứ.”

“Đúng là lúc đó thì tớ cũng khâm phục thật, nhưng lúc này nghĩ lại thì thấy rõ ngớ ngẩn! Này, cậu nói thế là có nghiêm túc không đấy?”

“Hừ...ừm!”

“Cậu đùa đấy hả?”

“Cậu thấy thế nào?”

“Thế nào cũng được, nhưng nếu cậu nói nghiêm túc thì tớ muốn cảnh cáo cậu.”

“Nhưng mà khi đó ai đã khóc và bảo rằng muốn nghe những trải nghiệm của tớ?”

“Tớ không khóc mà chỉ khổ sở vì đau chân thôi!”

“Nhưng chẳng phải là hôm nay từ sáng cậu đã rất khỏe khoắn sao? Cứ như không phải là con người của hôm qua ấy!”

“Mặc dù vẫn bị đau chân à? Ha ha ha! Thật ra thì tớ quá ngớ ngẩn nên mới bùng phát như vậy đấy!”

“Chuyện cứu tớ ấy à?”

“Vói lại chẳng còn cách nào khác nên đành vậy.”

“Rắ c rồ i thật! Này, cậu có muố n ăn cháo thì tớ sẽ gọi cho?”

“Ăn cháo cũng được. Nhưng quan trọng nhấ t là tớ muố n nhờ cậu hỏi xem mấ y giờ thì xe ngựa khởi hành.”

“Cậu muố n đi đâu bằ ng xe ngựa vậy?”

“Đi đâu á y à? Kumamoto chứ đi đâu nữa!”

“Cậu quay về ` sao?”

“Không về ` thì biế t làm thê ` nào? Ở chỗ trạm xe ngựa thê ` này thì làm sao chịu nổi! Tô i qua lũ ngựa cứ đá vào tâ m ván ngay chỗ đầ u nằ m, khó chịu kinh khủng!”

“Thê ` à? Tớ chẳng hay biế t gì cả. Chắ c là ô n lắ m phải không?”

“Không nghe được tiế ng ô n đó thì chắ c chắ n phải là người thuộc nhóm ngoan cường! Cậu đúng là ngủ say như chề t á y! Cậu đã hứa với tớ chắ c chắ n rằ ng sẽ kể chuyện đời cậu cho tớ nghe, thê ` mà mới kể về ` nhật ký của vị bác sĩ kia, đê n đoạn há p dẫn nhấ t thì lặn ra ngủ chẳng còn biế t trời đấ t gì nữa!... Rồ i lại còn ngáy vang như sắ m...”

“Thê ` à? Thê ` thì tớ mấ t lịch sự quá! Nhưng vì tớ quá mệt mới đầ y thôi.”

“À này, thời tiế t thê ` nào nhi?”

“Trời đẹp đầ y.”

“Trời chẳng chiê`u lòng người! Nê`u hôm qua mà trời đẹp thì hay biê`t má`y!... Mà cậu đã làm vệ sinh chưa?”

“Tớ xong từ lâu rô`i. Mà dù có thê` nào thì cậu cũng dậy đi chứ!”

“Dậy á? Tớ không thê` dậy trong tình trạng thê` này. Tớ chẳng mặc quâ`n áo gì cả!”

“Tớ cũng có mặc gì đâu!”

“Cậu phóng túng nhỉ! Dẫu đúng là cậu sinh trưởng trong một gia đình làm nghề` đàu phụ đi nữa, thì như vậy cũng là quá phóng túng!”

“Tớ đi ra sau nhà tắ`m nước lạnh, rô`i chủ nhà mang áo ra cho. Áo khô rô`i, nhưng đã chuyển thành màu lông chuột!”

“Nê`u mà áo khô rô`i thì tớ sẽ gọi họ lắ`y”, Roku rướn người vồ mạnh hai bàn tay. Từ phía nhà bê`p có tiế`ng trả lời. Giọng đàn ông.

“Chắ`c là người đánh xe đắ`y nhỉ?”

“Có lẽ là chủ nhà đắ`y.”

“Thê` à? Cứ nắ`m đây đoán thử nhé.”

“Cậu bảo đoán cái gì kia?”

“Ý tớ nói là sẽ đánh cược với cậu á`y.”

“Tớ không chơi trò đánh cược á`y đâu!”

“Nào, cậu nghĩ là người đánh xe hay là chủ nhà?”

“Thê` nào nhỉ?”

“Thôi nào, cậu quyết định nhanh đi! Họ sắp đến rồi kia.”

“Thôi thì, tớ chọn phương án ‘chủ nhà’ vậy”

“Nếu cậu chọn ‘chủ nhà’ thì tớ chọn ‘người đánh xe’. Ai thua thì suốt ngày hôm nay phải nghe lời người kia đấy nhé!”

“Nếu thế thì tớ không đánh cược đâu!”

“Xin chào!... Quý khách vừa gọi phải không ạ?”

“Vâng, tôi vừa gọi đấy. Vui lòng mang giúp tôi bộ quần áo, chắc là không rồi nhỉ?”

“Vâng.”

“Và tôi cũng hơi đau bụng, nên nhờ cậu giúp cho một ít cháo.”

“Vâng. Phần hai người ăn phải không ạ?...”

“Tớ ăn cơm bình thường thì hơn.”

“Vậy là phần cháo một người ăn thôi ạ?”

“Ừ. Mà này, xe ngựa có chuyên mấy giờ vậy nhỉ?”

“Đi Kumamoto thì có chuyên tám giờ và một giờ.”

“Vậy thì ta chọn chuyên tám giờ thôi.”

“Vâng.”

“Này, cậu nhất định về Kumamoto thật à? Đã vất vả công đến tận đây mà không leo núi Aso chẳng phải là phí lắm sao?”

“Tớ không thể!”

“Nhưng mình đã cố gắng công đức tận đây mà!”

“Nói ‘cố gắng’ nhưng chẳng qua là tớ chỉ làm theo yêu cầu của cậu mà đức tận đây! Với đôi chân phòng rộp thế này, tớ còn biết xoay xử làm sao nữa!... Chỉ còn biết trông vào Đấng Linh Thiêng phù hộ mà thôi.”

“Nếu cậu bị đau chân thì đúng là hết cách rồi... Nhưng mà tiếc quá nhỉ! Mình đã mất công lên kế hoạch... À, cậu nhìn ra xem, trời đẹp chưa kìa!”

“Vậy thì cậu sẽ về cùng tớ chứ? Chúng ta đã cùng đi, nếu mà không về cùng nhau thì kỳ quá!”

“Nhưng mình đức tận đây là để leo núi, nên nếu không leo núi mà bỏ về thì không chịu được!”

“Cậu nói là ai không chịu được?”

“Theo nguyên tắc của tớ là không chịu được!”

“Lại nguyên tắc à? Nguyên tắc gì mà hẹp hòi quá! Vậy thì cậu cứ về Kumamoto rồi quay lại đây.”

“Không thể trở về rồi quay lại được!”

“Thế nào cậu cũng không chịu! Cậu đúng là một kẻ quá cứng đầu!”

“Không đức tận mức thế đâu.”

“Nhưng cậu chẳng bao giờ chịu nghe lời tớ, dù chỉ một việc nhỏ!”

“Tớ nghe cậu nhiều lần rồi chứ.”

“Cái gì? Cậu có nghe bao giờ đâu!”

“Chẳng phải hôm qua tớ đã nghe lời cậu đấ y sao? Sau khi thoát lên khỏi cái hồ , tớ định leo núi tiế p nhưng cậu khăng khăng đòi quay xuô ng nên chúng ta mới trở lại chỗ này mà!”

“Hôm qua là trường hợp ngoại lệ. Vì là ngày 210 cơ mà! Đổi lại, tớ cũng phải nuô t bao nhiêu là *udon* đấ y thôi!”

“Ha ha ha! Dù sao đi nữa thì...”

“Thôi được rô `i. Chuyện phân giải hãy tạm gác lại đã. Anh chủ quán đang đợi chúng ta đây này...”

“Thế à?”

“Này cậu!”

“Gì thế ?”

“Không phải cậu. Này anh chủ quán ơi!”

“Dạ!”

“Anh là người đánh xe ngựa à?”

“Không ạ.”

“Vậy thì anh là chủ quán trọ phải không?”

“Không ạ.”

“Vậy thì anh là ai?”

“Tôi là người làm thuê thôi ạ.”

“Ôi trời! Thế thì chẳng ra cái gì cả! Này cậu, anh này chẳng phải là người đánh xe mà cũng không phải chủ nhà.”

“Vâng, vậy làm thế nào bây giờ ạ?”

“Làm sao ấy à?... Được rồi, không sao đâu. Anh cứ đi đi!”

“Vâng. Vậy là hai vị cùng đi xe chứ ạ?”

“Việc đấy chúng tôi còn đang bàn bạc.”

“Vâng, vâng. Chuyến xe lúc tám giờ đã sẵn sàng để khởi hành rồi đấy ạ.”

“Ừ, vì vậy chúng tôi sẽ quyết định trước tám giờ. Anh cứ đi lo công việc đi!”

“Vâng, vâng. Quý vị cứ thoải mái đi ạ.”

“Này!... Ô, anh ta đi mất rồi!”

“Tất nhiên! Cậu đã giục anh ta đi đi kia mà!”

“Ha ha ha! Anh ta chẳng phải là người đánh xe mà cũng chẳng phải chủ nhà. Thế mới mệt!”

“Cái gì mà mệt?”

“Cái gì mà mệt ấy à? Tớ nghĩ anh ta sẽ nhận mình là người đánh xe, như vậy thì tớ sẽ thắng cuộc và bất cứ việc gì cậu cũng phải nghe theo tớ!”

“Làm gì có chuyện ấy! Tớ có chịu đánh cược kiểu đó đâu!”

“Thôi nào! Cứ xem như là cậu đã đánh cược đi!”

“Cậu cứ khẳng khẳng thế à?”

“Cứ cho là thế. Như vậy thì cậu phải cùng tớ trở về Kumamoto...”

“Vậy sao?”

“Tớ đã rất hân hoan với suy nghĩ đó. Nhưng anh ta tự nhận chỉ là người làm thuê thì biết làm thế nào!”

“Thì chính anh ta đã nhận mình là người làm thuê, biết làm sao được!”

“Tớ đã định cho anh ta ba mươi đồng nếu anh ta nhận là người đánh xe, thế mà hóa ra lại là một tên ngớ ngẩn!”

“Dù anh ta thế nào thì mình cũng có nhờ vả gì đâu, vậy cần gì phải cho ba mươi đồng!”

“Ừa? Chẳng phải tối hôm trước cậu đã đưa hai mươi đồng cho cô phục vụ có kiểu búi tóc kỳ quặc ấy sao?”

“Cậu cũng tinh mắt nhỉ!... Tớ thích cái vẻ thuôn khiết ở cô ấy. Cô ta có vẻ lịch sự hơn bọn quý tộc hay những kẻ lả m tiêng.”

“Lại thế nữa! Chẳng ngày nào mà cậu không nhắc đến bọn quý tộc và giàu có!”

“Ôi, tớ có nói bao nhiêu lần một ngày cũng không thể nào đủ được! Thật là độc địa và vô liêm sỉ!”

“Cậu ấy à?”

“Cái gì? Tớ đang nói bọn quý tộc và giàu có ấy!”

“Thế à?”

“Giả sử họ làm một điê`u gì xấ`u trong ngày hôm nay, và điê`u đó thấ`t bại...”

“Tấ`t nhiên là thấ`t bại rô`i!”

“Thế` là ngày mai họ sẽ lặp lại việc làm xấ`u xa ấ`y. Và cũng không thành công. Rô`i họ lại làm điê`u ấ`y trong ngày kế` tiế`p, cứ lặp lại như thế` mãi. Họ cứ làm như thế` mỗi ngày, cho đê`n khi thành công mới thôi. Dù phải mấ`t ba trăm sáu lăm hay bảy trăm năm mươi ngày, họ vẫn làm đi làm lại cái việc tô`i tệ đó. Họ cho rằ`ng cứ lặp đi lặp lại như thế` thì bỗng nhiên việc xấ`u xa lại trở thành tô`t đẹp! Thật là hê`t chỗ nói!”

“Hê`t chỗ nói!”

“Nê`u điê`u đó thành công thì xã hội tan tành hê`t cả! Hay ho thật!”

“Xã hội sẽ tan tành!”

“Mục đích cao nhấ`t trong đời chúng ta là tiêu diệt con quái thú có tên ‘văn minh’ kia, và đem lại ít nhiê`u an ủi cho những người bình dân nghèo khổ và thấ`p kém.”

“Ừ, đúng thế`. Đúng là như vậy.”

“Nê`u cậu nghĩ là đúng thì hãy làm cùng tớ nhé!”

“Ừ, tớ sẽ làm cùng cậu.”

“Cậu hứa nhé? Chắ`c chắ`n nhé!”

“Chắ`c chắ`n!”

“Vậy thì dù thế nào mình cũng phải leo núi Aso!”

“Ừ, dù thế nào cũng phải leo núi Aso!”

Phía trên đầu hai người, núi Aso của ngày 210 vừa trút vào thình không nổi bất bình dồn nén cả trăm năm bả`ng tiếng gâ`m vang dội!

Lam Anh dịch từ nguyên tác 二百十日, in trong Natsume Soseki toàn tập 夏目漱石全集.

1 Nông nghiệp hữu cơ: Là hệ thống kỹ thuật nuôi trồng hướng đến sự bền vững, tăng cường độ phì nhiêu của đất và sự đa dạng sinh học. Nông nghiệp hữu cơ cấm sử dụng thuốc trừ sâu bệnh tổng hợp, thuốc kháng sinh, phân bón tổng hợp, sinh vật biến đổi gen, hoóc-môn tăng trưởng mà phấn đấu cho sự bền vững, tăng cường độ phì của đất và sự đa dạng sinh học (Chú thích của biên tập - BT).

2. Biodynamic: Nông nghiệp sinh thái (hay còn gọi nông nghiệp năng lượng sinh học) là hệ thống hiện đại đầu tiên của nông nghiệp tập trung hoàn toàn vào phương pháp hữu cơ. Sự phát triển của nó bắt đầu vào năm 1924 với một loạt tám bài giảng về nông nghiệp của Rudolf Steiner. Những bài giảng, thuyết trình đầu tiên được biết đến như những gì sau này gọi là nông nghiệp hữu cơ, đã được tổ chức để đáp ứng yêu cầu của những người nông dân nhận thấy việc sử dụng phân bón hóa học dẫn đến điều kiện đất bị suy thoái và suy giảm sức khỏe và chất lượng cây trồng, vật nuôi (BT).

3. Vi lượng đồng căn hay vi lượng đồng căn liệu pháp là phương pháp y học điều trị bệnh nhân bị mắc một bệnh nào đó bằng cách sử dụng những chế phẩm được pha loãng mà những chế phẩm này cũng gây ra các triệu chứng cho một người bình thường giống như là triệu chứng của chính căn bệnh cần chữa gây ra. Những bằng chứng khoa học cho rằng vi lượng đồng căn chỉ là một giả dược nhằm làm yên lòng bệnh nhân chứ nó không có tác dụng chữa trị (BT).

4. Giáo sư người Nhật Geoge Ohsawa (1893 - 1966) được coi là người sáng lập ra những nguyên tắc và phong cách sống Thực dưỡng. Điểm hội tụ của triết lý và thực hành nằm chính yếu ở thực phẩm và cách ăn uống. Theo Ohsawa, nếu chúng ta được nuôi dưỡng bằng thực phẩm phù hợp, dựa trên nền tảng quy luật của vũ trụ, các cơ quan trong cơ thể sẽ hoạt động điều hòa, không những sức khỏe được phục hồi và kháng kiện trở lại, mà còn khiến cho trí phán đoán của con người trở nên sáng suốt, có khả năng nhận thức được chân lý, có nghĩa là, thể tính trật tự của vũ trụ và nhân sinh. Phương pháp Ohsawa bắt đầu xuất hiện và phổ biến tại Việt Nam từ trước năm 1975 tại miền Nam, với tên gọi phổ biến là Gạo lứt muối mè (xuất phát từ việc sử dụng gạo lứt làm nền tảng của phương pháp này) (BT).

5. Ayurveda là hệ thống y học Hindu truyền thống có nguồn gốc từ tiểu lục địa Ấn Độ. Việc thực hành Ayurveda bao gồm việc sử dụng các loại thuốc thảo dược, bổ sung khoáng chất hoặc kim loại (rasa Shastra), kỹ thuật phẫu thuật, thuốc phiện, và áp dụng bằng cách mát xa dầu (BT).
6. Liệu pháp Bowen là phương pháp trị liệu toàn diện và đa chiều để giảm đau và chữa lành bệnh tật, do Tom Bowen (1916-1982) khởi xướng. Phương pháp chủ yếu là xoa bóp cơ bắp để cân bằng cơ thể và cảm xúc (BT).
7. Reiki: (trong tiếng Nhật nghĩa là Linh khí) là sự tiếp nhận, hòa hợp và bổ sung nguồn năng lượng vô tận của vũ trụ cho con người. Reiki bắt nguồn từ Tây Tạng khoảng 2.500 năm về trước, sau một thời gian dài bị lãng quên, rồi được bác sĩ người Nhật tên là Mikao Usui phát hiện lại vào đầu thế kỷ thứ 19. Đây là phương pháp chữa bệnh thông qua việc sử dụng năng lượng (BT).
8. Bệnh u lympho không hodgkin (Non-Hodgkin's lymphoma), còn được gọi là ung thư hạch không hodgkin, là ung thư bắt nguồn từ hệ thống bạch huyết, lây lan bệnh khắp cơ thể (BT).
9. Vitamin B17/latrile còn có tên là Amygdalin. Latrile có chứa enzyme tên là Emulsin có thể phân hủy thành xyanua. Vitamin B17 được coi là chất chữa trị ung thư rất tốt (BT).
10. Jackie Onassis (1929 – 1994), tên đầy đủ là Jacqueline Kennedy Onassis là vợ của Tổng thống thứ 35 của Hoa Kỳ John F. Kennedy, và Đệ nhất Phu nhân Hoa Kỳ từ năm 1961 đến 1963. Kết hôn lần hai với tỉ phú Aristotle Onasis. Bà thường được gọi một cách thân mật là Jackie, Jackie Bouvier, Jackie Kennedy, Jackie Onassis và, đôi khi, Jackie O (BT).
11. Permaculture – là một hệ thống thiết kế Nông nghiệp hay Xã hội, tập trung vào việc mô phỏng hay trực tiếp sử dụng các mẫu hình và các đặc trưng tuân theo trong Hệ thống sinh thái tự nhiên (Wikipedia).
12. Giáo hội Cơ Đốc Phục Lâm là một giáo phái Tin Lành thuộc phong trào Phục lâm (Seventh-day Adventist Church). Niềm tin chủ yếu của họ là Chúa Giêsu sẽ tái lâm bất chợt và tìn đồ phải nghỉ ngơi vào ngày thứ Bảy (BT).

13. Buttermilk: Theo cách làm truyền thống, buttermilk được tạo ra trong quá trình sản xuất bơ. Nó là lượng chất lỏng sau khi vớt phần bơ đặc ra (BT).
14. Mát xa shiatsu là kỹ thuật mát xa của Nhật Bản, kết hợp giữa kỹ thuật xoa bóp cổ truyền Trung Quốc và các nguyên lý y học phương Tây (BT).
15. Chứng nhận Demeter: Từ năm 1927, Demeter là tổ chức chứng nhận cho những sản phẩm Biodynamic tại Đức.
16. Beta carotene: Dạng tiền chất của vitamin A.
17. Resveratrol là một Phytoalexin, chất chống oxy hóa không thuộc nhóm Flarononid (BT).
18. Reiki là một trong những phương pháp dưỡng sinh và trị bệnh được bác sĩ người Nhật Mikao Usui sáng lập vào cuối thế kỷ 19 (BT).
19. Dosha: Có ba nguyên tố sinh học luôn luôn biến đổi trong cơ thể. Theo y học Ayurvedic, cơ thể chỉ khỏe mạnh khi có sự cân bằng của ba nguyên tố sinh học hay dosha là Vata, Pitta và Kapha (BT).
20. Người thuộc Pitta là Dosha lửa (BT).
21. Luật nhân quả.
22. Anh giáo: là truyền thống thuộc Cơ đốc giáo do vua Henri VIII (1491 – 1547) của Anh chủ xướng năm 1534 để lập một giáo hội riêng cho nước Anh (BT).
23. Phẫu thuật ngoại cảm hay còn gọi là phẫu thuật tâm linh bắt nguồn từ quần đảo Philippines, được thực hiện thông qua tâm trí và tinh thần của các thầy thuốc. Trong kiểu phẫu thuật này, người thầy thuốc sử dụng tâm trí để tập trung sức mạnh tâm linh thông qua bàn tay truyền vào cơ thể của bệnh nhân. Các thầy thuốc chữa bệnh thường ở trong trạng thái thiền định, sử dụng tâm trí để điều khiển đôi bàn tay của mình. Nhờ vào sức mạnh tâm linh, người thầy thuốc có thể phát hiện ra những phần cơ thể đang ủ bệnh hoặc bệnh đang phát triển và truyền năng lượng tâm linh vào những bộ phận đó. Cho đến nay, kiểu phẫu thuật này vẫn gây nhiều tranh cãi trên thế giới (BT).
24. RM (đồng Ringgit Malaysia).

25. Chứng song thị hay song ảnh (double vision): triệu chứng mà bệnh nhân nhìn thấy hai hình ảnh của một sự vật (BT).
26. Hippocrates (460 - 377 TCN) được xem là người sáng lập ra nền y học hiện đại và cũng được xem là thầy thuốc vĩ đại nhất trong thời đại của ông (BT).
27. Thủy liệu pháp là phương pháp cổ truyền chữa lành vết thương an toàn, không gây đau đớn và không đòi hỏi gì hơn là cho chỗ đau vào nước. Phương pháp này đã được sử dụng từ thời Ai Cập cổ đại (BT).
28. Kinesiology là một khoa học đa ngành, bao gồm nghiên cứu trong các lĩnh vực giải phẫu học, cơ chế sinh học, sinh lý học, hành vi tâm thần vận động, và các yếu tố xã hội và văn hóa (BT).
29. Liệu pháp oxy là các bài tập làm tăng huyết áp và chuyển hóa đường, giúp cho cơ thể tăng oxy tiêu diệt tế bào ung thư, tăng chỉ số PI (perfusion index – chỉ số đánh giá có tính tương đối của mạch đập) để phục hồi tế bào lành, và để phòng ngừa tế bào thiếu oxy và máu dễ bị bệnh ung thư (BT).
30. Colloidal Silver là dung dịch được sản xuất từ bạc nguyên chất (từ 99,9% đến 99,99% bạc) và nước tinh khiết. Hoàn toàn không có tạp chất gì trong Keo Bạc (không muối, không chất xúc tác...). Khi một tế bào ung thư hấp thu Keo Bạc, vi khuẩn trong nó có nhiều khả năng sẽ bị tiêu diệt và như thế tế bào này sẽ có điều kiện để hoạt động bình thường trở lại. Tuy nhiên, chức năng chính của thuốc Keo Bạc là để hỗ trợ việc tiêu diệt các loại vi khuẩn trong máu (BT).
31. Chụp quang tuyến vú (Mammography) là phương pháp sử dụng liều thấp tia X, độ tương phản cao kết hợp với máy tính để thu được hình ảnh chi tiết của vú (BT).
32. Hội chứng loạn sản tủy (Myelodysplastic Syndromes - MDS) là bệnh trong đó tủy xương không sản xuất ra đủ các tế bào máu khỏe mạnh (BT).
33. Vipassana, nghĩa là thấy sự việc đúng như thật, là một trong những phương pháp thiền cổ xưa nhất tại Ấn Độ. Truyền thống thiền này được truyền dạy tại Ấn Độ hơn 2.500 năm trước đây như là một liệu thuốc chữa trị bệnh chung của nhân loại (BT).

34. Phương pháp chiropractic là phương pháp chữa các bệnh thuộc hệ vận động như: đau cột sống, đau dây thần kinh, đau vai... Thường được áp dụng nhiều với bệnh thoái hóa đĩa đệm, lồi đĩa đệm cột sống cổ và cột sống thắt lưng. Thực chất đây là phương pháp nắn chỉnh cột sống bằng tay dựa vào cơ chế sinh - cơ học của đĩa đệm (BT).